د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:پایلوخ بنک حبیب الله
لیکونکی	:پوهنمل محمود نظری
کمپوتر اوډونکې	:یما نظری
چاپ شمیر	:۱۰۰۰
خپرندوی	:کراچی مطبعه
چاپ نیټه	:۱۳۸۴

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری

د کتاب نوم: پایلوڅ بنګ حبیب الله

په دې ټولګه کې:

دا کتاب خپل محترم پلار الحاج دوکتور محمدامین نظري

ته اهدا کوم

ketabton.com - The Digital Library

مننه

د محترم استاد پوهاند دوکتور مجاور احمد زیار، محترم عبدالواحد نظری او محترم عبیدالله محک چې دا کتاب یې کتلی، تصحیح کړی او ګټورې مشورې یې را کړې یو جهان مننه کوم او کور ودانی ورته وایم.

همداسې د پایلوچانو د کیسو په راټولولو کې د محترم امیرجان، محترم علی احمد ، الحاج محمد کریم ، محترم بصیر احمد او نور هغه کسانو چې زما یې نومونه هیر شوی دی کورودانی وایم او د زړه له کومې مننه ځینی کوم

د دیزاین ، ترتیب او طرح په برخه کښې د محترم یما نظری او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بری ورته غواړم

په درناوی

پوهنمل محمود نظری

ketabton.com - The Digital Library

1

۷۸۶

په دې ټولګه کې:

له طنزه تر داستانه----۶
سریزه----۱۳
پایلوچ بنګ حبیب الله----۵۱
غرغړه----۵۶
یوه لپه خاوره----۷۰
د کور هدیره----۷۷
غاو----۸۵
مرور----۹۸
غچ----۱۱۲
غولبدلی----۱۲۳

ketabton.com - The Digital Library

له طنزه تر داستانه

داځل مې مخې ته د محمود نظري يوه داستاني ټولګه پرته ده.يو کال له مخه مې پردربيمه طنزيه ټولګه همداسې يو څو کربنې ورکښلې وې او په هغه کې مې دغه هڅاند ليکوال تر هر ځه مخکې د يوه طنز او مزاح کښونکي(ليکوال په توګه Satirist & Homourit)
خپلو مينه والو ته وروپيژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغوادبي ځيلونو (Literary generes) له ګوتو شمير
نوښتګرو قلموالوشميرلی وو ، خو د دې داستاني ټولګې له وړاندبيني سره يې را زياته کړه چې سړی خو پرهغه دوه ځيلونو بسيا نه دی پاتی او دربيم ديته يې قلم راغځولی اوخپله وړتيا او نوښتيا پکې ازمايي.
رښتيا هم يوه داسې هڅاند ليکوال ته چې خپل زېرند څوب او وړتيا يې لومړی په طنز و مزاح کې پرکار اچولې او په پوره بريالیتوب يې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه برېښی چې کيسې وليکی او ورسره ورسره کيسې وګټي
کوم ازمېښت او نوښت يې چې په هغو ډګروکې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډګر کې هم په برخه کېدای شی او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کمونې سره ورته سوچواوسوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکر وربښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لری او نه انځورونه،غوټه اچونه-پرانېستنه،نه کړکېچ او تلوسه،پيلونه او پايته رسونه.
خو په سر چپه ټوګه په يوه هر داستاني ليکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنزومزاح وکر(هويت) وروبښي او خپل ازمېښتونه او نوښتونه وروليږدوي.مګرنظری په دغه لومړنۍ ټولګه راوښوولې چې ځان را باندې د غبرګو ، په بله وينا دروګونو ادبی ژانرونوليکوال او بيا بريالی ليکوال را پېژني او پوره باور دی چې که دغه دري سره ځيلونه همداسی همزمان او اوږه پراوږه پر مخ يوسي او ورسره ورسره د يوی کره پښتو خيال نور هم

ketabton.com - The Digital Library

ټینګ وساتي، بې له کوم ارنګ برېنګه به په دغه اړه پرله پسې بری او بریاوې د قلم د نیلي سوې ورښکل کړي او پر دی سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمنه وییي او استازنده وییي(تعهد و رسالت)پر ځای کاندي.
د پایلوچ بنګ حبیب الله دغه داستاني ټولګه یې چې تر درې ګونو طنزیه او مزاحیه ټولګو(د څوکۍ خوند ،سر خلاص که ! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ وخپراوی ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د ډومبني پښتو لیکوال په ټوګه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلی سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پوړ(قشر) رانغاړي او په خورا ریالیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوي.بنګ حبیب الله یې د مرکزی کرکتر په ټوګه د ټولو هغه انسانی کړنو ښېګنو ،ځانګړنو دودونو او دویونو(قوانینو) رانغښتونکی را پېژنی چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې اوڅارتیا اونومورتیا یې پرې موندلې ده

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازی د یوه کندهاری په توګه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلو ګټه اخیستې، بلکې د تاریخ پانې یې هم ورپسې اړولې رااړولې او د بهرینو ګرځندویانو او څېړندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنګه یې چې په خپله لنډه سرپزه کې ورباندی ړنا اچولې ده.

داسې اټکل کېږی چې کندهاری پایلوڅان له اړه د هغو خراساني،یا په بله وینا ،سیستاني «عیارانو» له پاتېشونو څخه وی چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر ۲۵۳ کال د یوه افغانی دولت بنسټ اېښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده.«عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو انډول«ای مل- ایمل» کېدای شی.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا« به جټانو کې هم نور څوک آرو اصیل پاتې نه دی» او ان به مسلمانانو کې هم نور څوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آرو رښتیني اسلامی خویونه

ketabton.com - The Digital Library

او سپېځلي کړه وړه تري بنسټپالو لوټلي او تروبنلي دي ، دغه راز هغه څه چې زمور بنوبنتګر داستان لیکونکی د خپل پایلوڅ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځورلي دي، له بنایسته ډیر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځیدلې او په هیڅ یوه اوسني پایلوڅ کې یې څرک نه لګي. یوازې او یوازې یې هماغه منفي اوناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر ببوزلانو ته یې وروبشلې اوس یې له ببوزلانو راشوکوي او خپل ځانګړی درد پرې درملوی.دا یې نن د بدګنو او ببلاریو یوه وړه ببلګه ګڼل کېږی چې یوخوارکی ګاډیوان نیمه شپه د بنار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وغلوي او چې بیا تري په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالۍ کوی او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پریږدي
په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلی لنډ داستان رښتیا هم د دی جوګه دی چې خپله ټوګه پرې ونوموی او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې ببلګه وګرځوله او نوری داستاني ببلګې یې ورهڅیزو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پریږدم ګوندی ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډیر څه وشمېری.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډیر ازمېښتونو او نوښتونو به هیله

پوهاند دوکتور م.ا.زیار
اکسفورد-جولای ۲۰۰۴

ketabton.com - The Digital Library

سریزه

د بنګ حبیب الله کیسه داد داسونامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چې په ټوله نړۍ کې یې په کلکوالي او غیرت کې څا تر اوسه نه سیال او نه بېلګه لیدلې یا اوربدلې ده.
دلته د یوه بهرنی ژورنالېست د څېړنې پایله په لنډه توګه لیکم:
جروان دایک امریکایی ژورنالیست (په افغانستان کې څه تیریږی؟) کتاب کې د پایلوڅانو په هکله داسې کښلې دي:
ډیر کلونه وړاندې چې کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته یې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چې د هغوی په وړاندی را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کې یې ټرون سره وکړ چې د دغو پردیو یرغلګرو په وړاندی مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي ، ددې لپاره چې خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرګند کړی، به لوڅو پښو به یې تګ راتګ کاوه ،دغه کار یې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ ښېنه وه ، پردې سربیره یې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای یې شول چې په ځانګړې توګه دشپې له خوا ببله غږه غوږه پر غلیم برید وکړی. هغه وخت په دې سیمه کې پارې سي زره هم دود وه نو ځکه خو پارسیانو دوی پای لوچ(پا لوچ) وبلله.
دغه پایلوڅان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه.
هغه وخت چې احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کې وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوڅانو ډیر زیات درناوی وکړ ، د هغوي د درناوي لپاره یې د جشن او ښادۍ په توګه یوه ځانګړې ورځ وټاکله او هغوی یې ښه او رښتینی خلک وبلل.هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کې استوګن کړل چې اوس د کندهار په شمال کې د ډیرو ښو سېمو څخه ده.
پایلوڅان یو ځانګړی یونیفورم لری، پراخ او اوږد شین رنګه کمیس او پرتوګ اغوندی د جامو د ګنډولو لپاره یې څه ناڅه پېنځلس مټره ټوټه پکار ده، شین ویره توره لونګی ټړي،

ketabton.com - The Digital Library

پټو یې تل پر ولو پروت وي، چاړه ، د هوسۍ ښکر، خردوم(یوه متره رسۍ چې یوې خوا ته یې یوه ټوټه وسپنه تړل شوی وی) له ځانه سره ګرځوي.
که څوک و غواړی د پایلوڅانو به ډله کې شامل شی په لومړی سر کې باید د هغه پېژند ګلوی وشي تر هغه وروسته ازمېښت پرې کېږی چې ورتیا یې لری او که نه؟ دغه غوراوی (انتخاب) زیاتره د ځوانی په وخت کې تر سره کېږی.
او ګوری چې د اور په وړاندی څومره ټینګار کولای شی؟ هغه باید خپلې پښې او لاسونه اور ته ونیسي او د اور ټوله تودوخه وزغمی. وروسته باید شپږ میاشتي یا یو کال زغم وکړی چې کړه وړه او خبرې یې وارزول شی، بیا یې ژوند جګړې(مبارزې) عملی ډګر ته راڅکوی. که ټپي شو باید چا ته فریاد ، پلپوټ (شکایت) ونه کړی. د ټولو په پای کې وروستې ازموینې ته ور بلل کېږی. وروستې ازموینه دا ده چې په یوه ځانګړې شپه کې د یو شمېر کسانو په وړاندی باید ځان لوڅ کړی یانی بې پرتوګه خپل ټول کالي وباسی، د ملا پر تخته یې د اور سکروټې اچول کېږی او په دغه مهال کې باید چرس وڅکوی. پایلوڅانو ته د چرس څکول ارزښت لری هغوی چرسو ته (بوټی) وایي د هغو به عقیده چرس انسان خدای (ج) ته نږدی کوی او له ګناه څخه یې ژغوری. پایلوڅان دینپاله خلک دی دغه ګرد ا زمینښتونه د جسماني ټینګار د پیدا کېدو لپاره او چرس څکول د روانې ازمینښت ننبه ګڼي. مخامخ او تن په تن جګړه د پایلوڅانو لپاره اړین بلل کېږی. که څوک کوم پایلوڅ ته سپکاوی وکړي و پایلوڅ هغه زور ازمایني ته وربلي، ان که کوم څوکه هسي په یوه اشاره هم وغواړي د یوه پایلوڅ سپکاوی وکړی د پایلوڅ لپاره تن په تن جګړه لازمېږی.
پایلوڅان خپل پت ټینګ او خوندی ساتی او نه غواړی چې د هغوی په کورنې ویاړ کې د سپکاوی داغ پیدا شی که د یوې داسي ننګونې (چلنج) سره مخامخ شی سمدلاسه مخامخ لورې مخامخ جګړې ته وربلی. بیا نو دغه دواړه د یو نا څرګند لورې ته روانیږی دغه مهال د دغې موضوع په اړه چې د دوی په منځ کې پېښه شوی ده هیڅ چا ته څه نه وایي کله چې هغه ځانګړې ځای ته ورسیدل. دواړه ځانونه لوڅوی او له پرتوګونو پرته خپلې نورې جامې باسی، بیا نو د سپکاوي والا له لوری برید پیل کېږی هغه څوک چې بریالی شو هغه بل را پر شا کوی یو خوندی ځای ته یې رسوی او ټپونه یې ورپټې او ټکوروی له دې پېښې څخه

ketabton.com - The Digital Library

باید هیڅوک خبر نه شی او هیڅ لوری حق نه لری چې شکایت وکړی دا د پایلوڅانو د رسمونو او ادابو یوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دی او ورسره ورسره خدای پاله هم دی پایلوڅان هیڅکله ښځو ته نه ګوری که کومه ښځه هغه ته نږدی شی هغه ځینی سترګې پټوی او خپله لاره بدلوی او یا لکه مجسمې په ځیرېږي حرکته دریږی. دا وه د پایلوڅانو یوه لنډه پېژنده.

زما په اند د پایلوڅانو لړی د بنګ حبیب الله له وروسته ختمه شوی ده محلی خلک اوس هم د دې خلکو په کیسو ویاړی شاعرانو شعرونه پر جوړ کړی دی او هر هغه ټینګ ځوان ته چې د ښو صفتونو خاوند وی ته د پایلوڅ لقب ورکوی ګرچې هغه پالوڅ هم نه وی. اوس دی نوم خپل کره توب له لاسه ورکړی دی ځکه به وروستیو کې ډیر غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچګانو د خپل بدو او کرغېړنو کړو و ړو د پټولو په خاطر ځانونه پایلوڅان بللی دی او د وخت حکمروانانو هم د امنیت په خاطر د دې نوم پسې بد تبلیغات کړی.

په دې ټولګه کې ټول اته داستانونه راغلی دی چې لومړی کیسه یې د پایلوڅ بنګ حبیب الله ده چې همدا ټولګه هم په دې نوم نومول شوی ده چې دا د یوه رښتنی پایلوڅ کیسه ده. د کندهار د پایلوڅان غیرت او ټینګوالی نه په عیارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه ګانو او نه هم د نړی په نورو برخو کې چا لیدلې او نه هم چا اوریدلې دی او د دې ټولګې نورې کیسې لکه غرغړه هم د یو داسې توریالی نیمه سمبولکه کیسه ده چې خلکو ته تور مخې دی د یوه واقعیت د سپړلو په هکله د وطن دوستی یوه رښتینی کیسه ده، یوه لپه خاوره یوه سمبولکه کیسه ده چې د وطن مور خپلو اولادو ته چې هیواد یې هیر کړی وی د وطن د خاوری د بوی یاد ورکوی د کور هدیره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندی د بهرنیو او کورنیو زورواکانو د ظلم دوې بیلګې دی غچ هم د زور یوه بله کیسه دی او مرور بیا د خپله بخته نه زما او ستا نه د یوه مرور کیسه ده چې ولی انسان ورته د انسان په سترګو نه ګوری او مهاجر بیا د غربت یوه سمبولکه کیسه ده، امید چې د دې تولګې کیسې مو خوښې او د قبول وړ وګرځی

لندن 2004

ketabton.com - The Digital Library

پایلوڅ بنګ حبیب الله

تکنده غرمه وه دوه کلیوال هلکان د شپیشتو پر بار خرو سپاره د مامتې څخه کور ته رهی وه د مصری یو فری یې یو او دو بم فرد یې بل دا سې کوی:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامې چپک لالودی چې اقرار نه کوی
فیض الله د مناړې چې اوس لا بندی دی
یو امین جان بل داود جان د ناخونی دی
تور بنا د ښکا پوردروازی عجبه نامی دی
د ګوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بیا څومره غښتلی ازلي دی
به صفت ارزی دا نینی مشهور سړی دی
دا نور ماد بیا بیشکه توریالی دی
بل کلاچه کې حسام الدین قصاب په نام دی
د کانې کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبدالاحد عجب جنګی دی
عبدالله د پیرپایمال خورا نامی دی
غوثو کاکړ د دغه ښار عجب زمری دی

....

دې نارو زه ډیر لیری بوتلم خورا لیری او بې اختیاره زما له خولې هم ووته:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامې چپک لالودی چې اقرار نه کوی

ketabton.com - The Digital Library

د سهار وړمې د شاه آغا د نغارو انګازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولی چې په اوربدو به یې نازک پوستو انارو وخندل او ځینو به لا له شوق او سوزه خپل ګریوان څیری کړ او دوه څاڅکي وینه به یې توی کړه. د باغونو تر منځ په تنګو کړو وړو لارو کې به پر بودګانو سپرو او پلو ، سپین ږیرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنیانو به پښې لا چابکي کړې د ایخ ایخ ، هی هی... ږغونه، دوړې ، دربی او اوازونه به لوړ شول تا به ویل لکه چې نغاړې وایي:

...ژر کوه. ژرکوه ، هله ژر شه

چا به سپین سرې بوډی په خره ټرلی وه. چا تلتک او نیمځی پر شا او د چا کوشنی غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د درور له ښکرو نیولی او د زیارت خوا ته یې کشوی. د چا پسې به په دوړو ککړ، لوڅې پښې کوشنیان روان وه په کوشنیانو به د زیارت د شنو ګونبزو په لید و له خوشالۍ چیغې ګډې شوې او په ځغاستا ځغاستا کې به تیت او پرک شوله خو د خپلو مشرانو په نارو به چې یې ویل:

هلکو لاسونه سره ورکړی !

نو سره به یو ځای شوله او لاسونه به یې سره ونیوله.

... هلته پیر ملنګ کچکول پر سر نیولی په یوه پښه څرخېدی او ږدوغوړو څنو یې سترګې ورپټې کړی وې او سپینه اوږده ږیره یې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنګ له خولې نه چې ږغ یې ناست وی د اللهُ اللهُ سندره په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي امیل د ډبرو کړیچی به سمه د موسیقی نغمه ورسره ږغوله. څلور و خواوته یې چارزانو ناستو ځوانانو کړی (حلقه) جوړه کړی وه او د اللهُ اللهُ په ویلو یې سرونه کښته پورته غورځوله ، یو نیم به لا له ډیري جذبې اوږد اوږد وغږید او له خولې به یې ځګونه راغلل.

ګنه ګونه وه هرې خوا ته د دعاګانو درودونه ، د واویلاو ناړې ، د دردونو زګیروی، د کوشنیانو ژړا وی او ځغاستی ، ددرورو ړمبارې، د بودګانو شیشنی او هنګا د نهیلیو اسویلو د اللهُ اللهُ نارو....

ټوله فضا ډکه کړی وه. شور ماشوروو. څوک ناست وه چا رنګه ټوکران پر شناختو ترل ، چا په په پټه خوله او سترګو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړی وه څوک پراته وه او خوب یې پوره کاو ه، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځینو نور و بیا له زارت وروسته مبلې ته روان وه.

ketabton.com - The Digital Library

لږ ها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کې د درختو تر سایې لاندې د اوبو د شر شری ته نږدې سرې جوزجاني غالۍ اواري وې چې څلورو خواوته یې د صوفی چیټ کوربچې او بالښتان پراته وه په منځ کې یې د ناوې په شان په مریو سینګار شوی غټ چلم چې خدای دی مې غاړه نه بندوی سر خانه یې پاو- نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر ځړیده او څنګ ته یې په هیندارو سینګار شوی د تمبکو جعبه پرته وه ، د غالیو تر څنګ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چې چا ته ستړګې په لار دی. مېله وه هری خواته ځوانان را ټول شوی وه ، بنډارونه وه او خپلې خوږې او ترخې سره کولی کټوی باندې وې او د انارو او انګورو کوارچې هره خوا ته پرتې وې ، ځینو بیا پسو نه الویل او کبابول او د چایو توری چایجوشی او سماوارونه د اور له زوره ایشیدی،

ملک اتاوالله چې چارخول یې له لیرې ښکاربده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لږ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:

هغه دی راغله !

نوکرانوژرخپلې لنګوټې سمی کړې او لاس په نامه هرکلی ته ودربدل، یو ځوان چې اوږده ترخیصی کمیس څخه یې د پښې بوجولکې ښې لیدل کېدې ، د اوږدې صدرۍ له پرسیدلی جیب څخه یې د نسوارو کډو چې تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکی له شا بټل څخه ډکاوه، له لیرې ښکاربده، شپږه یې یوی خواو سیلاوه یې بلی خواته له کمیسه لاندی تر ملا ځړیده، په یوه لاس یې د کمیس لمن د عادت له مخی مرورلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوی اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د توری لنګوټی شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خواته کوږ کوږ تی تا به ویل ګواکی د شملې وزن یې سر د بخواته کوږ کړی دی او یا غواړی و ګوری چې شمله یې څنګه پر مځکه کښیږی. په داسې حال کې چې چارآشه موچنې یې په پښو ، خامکی پټو ورپسی څکېده راورسید ، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په د وو ګوتو کیناست. په داسې حال کې چې خپله اوږده لمن یې پر څنګونو راکښله د ستړګو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر ستړګو تیر کړل. ددی نری، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چې غټو سرو ستړګو او ګڼو

ketabton.com - The Digital Library

بریتو یې څیرې ته خاص هیبت او جذب ورکړی وو د نوکرانو نو تر منځ پوښتنې او کونګوسې پیدا شوی. ملک ورو هغو ته وویل:

دا بنګ حبیب الله دی.

کپه نظر ماد چې غټې لنګوټې یې لکه سایبان پر مخ سایه کړی وه پر آس سپور له دوو پاپیانو سره راورسید ، چې د کرک کڅوړه یې په لاس او خردوم یې تر ملا تړلی وو ، له آسه راکښته شو ، آس یې د ملک نوکرانو ونیوی له سلامه او روغبړ وروسته پر دوو ګوتو کیناست او لمن یې لکه نورو پر زنګونو راکش کړه.

په هم دې ډول شین کریم هم پله کش راغی د بوټو د ایستلو د ځای سره ودرید ، خاورې یې په پښو وشندلې، اسمان ته یې وکتل او په خپله خاصه لهجه یې وویل:

شین یم شین آسمانه !

دی هم له سلام او روغبړ وروسته کیناست.ګود ګوډ ،ګوډ عبدالاحد چې ډ یرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راورسید او تر سلام او روغبړ وروسته کیناست.تا به ویل دا ټوله دا یوه ټولګی هم صنفیان دی. پوځی صالح ماد چې د لنګوټې شمله یې ورپسې څکېده او یو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزین یې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راورسید همداسې خښته خدای رام ، احمد اخندزاده....

یو د بل پسی راورسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چې هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان ګڼل ځکه ازمایل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ویلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خندا راتلله. په دی وخت کې دوه پخوانی نامیان غوثو او نینی فقیر چې سپینې ږیرې او لوڅې پښې وه راورسیدل. غوثو د یخی کولنګ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندی تړلې وه د مجلس یارانو چې تر اوسه چا ته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپین ږیرو ، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمریانو په شان غښتلی نامیان چې په زړو لښتو او سلو چړو به یې د خولی آخ نه وته او نه یې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو یې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غرد ځنګله یو زمری اود میړانې یو پهلوان او

ketabton.com - The Digital Library

د غیرت بې تاجه باچاهان وه.نن د میړو او نه میړو ، د ټینګو او سستو د نامیانو او بګیلانو د زمریانو او چغالانو تر منځ د سیالۍ او امتحان میدان وو . نو ځکه ټول چوپ وه او ستر ګې له کونجو یې میدان او یاران څارل د مبلې ډیرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه یې په سا نیولی ټوګه د یوې پیښې انتظار کاوه دادو چې ځان یې نامی باله او د ملک نوکر وو ملک غونښتل دی په نورو نامیانو وپیژنی نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځایه پورته شو ، ناستو کسانو دی څاری چې دی بیا څه کوی؟

د ادو هم لکه دا نور کوږ کوږ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته یې د اتشګیر پر ځای په ګوتو سره سکروټه واخېسته له د نامیانوو مجلس و مستی ځینی کېده او وینه یې په جوش راغلی وه په داسې حال کې چې سکروټه یې په لاس کې لکه بوجلې چې ښکېلی ښورولە ، او په غروره یې خندل کوږ کوږ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه ټولیده او نور نوکرانو یې له خوشالۍ په کالو کې نه ځایده او نه پوهېده څه وکړی؟؟ ! څه چل وشو چې سکروټه یې له لاسه ولویده لاس یې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ یا نظر شو؟ یا یې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې یو محفل کې د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه یو هم نه پوهیده چې له کومه ځایه یې پیل کړی. غیبت دوی نه کوی دا یې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت یی د نامردانو کار ګڼه دوی مرګ قبلوی خو دغه القاب یې نه ، د بندار یارانو لکه چې برق چې نیولی وی ، یوه جټکه وخوړه ! لکه له خوبه چې کښینستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت یې واهه چې دا څنګه بې عزتی یې وشوه؟؟؟ دادو لا پوه شوی نه وو چې ملک یې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکی د لوبدلی سکروټې خواته کوږ شو خو افسوس د نامیانو میدان یو وار وو لکه ننني لوبې بل چانس یې نه لره کټو په یو وار ماتیده او ماته شوه، کپه نظر ماد چې نړدی ورته ناست وو هغه یې په چپلاخه ووهه وار یې له مخه کړ لوبدلې سکروټه یې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه یې کیښود له. د ملک غړی وتښتیدل پر تندی یې د د خولو سیلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چې د حریف په یوه لینګته یې شا مځکې ته رسیدلی وی مات شوی وو ځکه د زمریانو په محفل کې چغالانو ته ځای ورکول د زمریانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او نامیانو ته ښکنځل وه. چې دا بیا د تحمل وړ نه وه.

ketabton.com - The Digital Library

بنګ په بریتو کي وخندل دا درېیم وار وو چي بنګ په بریتو کي خندل :لومړی ځل درې میاشتی مخکی چي محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنیی کومندان راغی بنګ همداسي خندلی وه

«... د امنیی زاړه کومندان د تسلیمی په وخت کي نوی کومندان ته داسې ویلی وه: ما منطقه د غلو او لوچګانو نه پاکه کړی ده نور هر څه چي کوې خو په څو نامیانو غیرتمندو به غرض نه لری بیا یې نوی کومندان د دې نامیانو د لیدو لپاره د هرات بازار خواته بوتی هلته د یو سماوار مخی ته یو کرک ځړېدی د امنیی کومندان کرک ته ګوته ونیوله او ویې پوښتل:

- دا کرک د چا دی ؟

هیچا ځواب ورنه کړ. کومندان بیا ږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پایه یوه تن په بې پروایي سره ناری کړه:

دا زما ده زیاته !

کومندان په لوړ ږغ وویل:

- خبر نه یې چي کرکان بند دی ؟ !

- صایب زه یې پاس لرم زیاته !

- څنکه یې پاس لری؟

د سماوار له پایه یوه سیلاوه راوغوځوله شوه ورسره ږغ سو:

- دغه دی پاس یې زیاته !

زاړه کومندان نوی کومندان ته وویل:

یو یې دا دی: مهتاب الدین آغا نومیږی !

بیا د سالو خان چمن خوا ته ولاړل هلته یو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو .

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو یی ورته وویل:

-خبر نه یې چي حکومت چرس بند کړی دی ؟

- خبر یم زیاته مو ستره په دی پای کي « دا یې تکیه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی ؟

ketabton.com - The Digital Library

- کله صایب دا فقیری بوټی دی موسټړه په دی پای کي.
کومندان اولدار ته ږغ کړل:
هلکه هغه کومندانی ته بوځه!
په کومندانی کي يې هغه په يوه زاړه میز پریستی او شپږ سوه لښتی يې پر ملا او پښو وواهه خو د ځوان له خولې اخ هم ونه وت.
اولدار ستړی شو، د نوی کومندان وار شو، نوی کومندان هم په ډیرو وهلو ستړی شو او حیران پاته شو چې دا څنګه انسان دی؟!
په هم دی چرتونو کي پر څوکۍ کیناست او د چایو پیاله يې خولې ته پورته کړه. ځوان سر راپورته کړ او نوی کومندان ته يې وویل:
- کومندان صایب نور څوک نه شته چې ملا راوګروی؟
نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وویل:
یو يې دا دی بنګ، پایلوچ بنګ حبیب الله!
نوی کومندان مخ د بنګ خواته کړ او ويې ویل:
ځه زمریه! زما په کومندانی کي هر څه چې کوې کوه يې ازاد يې!
بنګ له زاړه میز څخه پورته شو لمن يې کښته کړه سیلاوه يې تر ملا وتړله پټو يې د تل په شان له یوه کنجه راکش او ایله څوکه يې تر اوږې ورسوله او په داسې حال کي چې پټو يې ورپسی څکېده او شمله يې مځکې ته رسیدله کوږ کوږ روان شو. د تلو په وخت کي يې زاړه میز ته یو وار بیا وکتل سر يې وښوراوه او په بریتو کي يې وخندل لکه اوس»

....د کباب بوی د ناستو خلکو سرېمې وتخنولې، خو کپه نظر ماد او غوټو په خبرو اخته وه له پښې يې د کباب بوی پورته کیده او جز جز څاڅکی څاڅکی یوه یوه اوښکه تري څڅیده څوک دی چې سکروټه د نظرماد له پښې لیرې کړی؟ او څوک دا جورت لری چې ورته ووایي؟

ketabton.com - The Digital Library

تر سکروټی لاندی یوه تنګه پیدا شوه د تنګې ستر ګه کرار کرار لویده تا به ویل غواړی دا ټول شوی نامیان یو ځای وګوری خو د لیدو تاب یې رانه وړ او وچوله او سکروټه یې لیری وغورځوله.

له شاو خوا څخه د میلې د خلکو او نیمچه ځوانانو چې په درختو کې ناست او لیری ولاړ وه د دوی سیل یې کاوه بې اختیاره ناڑې پورته شوې:

د مور شیدی دی شه !

دا ناڑې ټولو واوریدی او خوند یې ورکړ خو په ملک یې خولې را ماتی کړې.

د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جیب څخه یې د نسوارو کډو راویستی، یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کمیس یې وایست ، او جوش سماوار یې چې همداسې خوټیده پورته کړ او په خپله راسته وړه یې خالی کړ د بدن وښتان او پوستکی یې له اوبو سره توی شول او دود یې له بدنه پورته شو .بیرته یې کمیس واغوست ، د نسوار یې تواو ببله دی چې څه ووایې پر خپل ځای کیناست.

- دا د نامی زوی بیا ګوره !

د مور شیدی !

واه واه نامی !

ناڑې او چیغې بیا اسمان ته پورته شوی، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا ستر ګې له تعجبه راوتلی وې، څوک څوک هېښ پېښ پاتی وه ،چا لا ګوته په خوله کې نیولی وه، د چا چا زړونه په یخ شول ،د چاچا بیا زړونه وچول.

لکه چې د بنګ تنده په دې هم ماته او زړه یې یخ نه شو. د ملک د تندی د خولو او د دادو چغال چې چم یې د زمریانو کاوه خو خر بې غیرته وو او ځان یې پایلوچ باله او د پایلوچانو نوم ته یو داغ وو ، په لیدو یې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حیران ول چې دی بیا څه کوی ؟

بنګ ولاړ سو خپل اوږد کمیس یې ویستلو ، د تاوتاو شوی د یو تان پر توګ یې چې د پرتوګانې پر ځای یې واګی وراچولی وې او سر بیره یې په نازک زنځیر هم ټرلی وو مالوم

ketabton.com - The Digital Library

شو په ټول بدن کي يې جوړ ځای نه لیدل کیده خو د نس د پرهار کوکونو يې چې لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کي د یارانو بندار وو چې هر کال به دا بندار د بنګ لخوا جوړیده او د پایلوچانو تر منځ به د غښتلتوب آزاده سیالۍ کیده ،دوه دوه اخته وه د سیالۍ کوم کوم ریفری او حکم نه درلود . دوی په په خپله فیصله کوله کوم یو چې به نوریې د لوبې د دوام توان نه درلود.

د سلام دی تا ته باداره !

په ویلو به تسلیم شو.

هلته دوه په پټوانو کي سرونه پټ کړی وه او یو بل به یې د بوزی په ښکر او نیره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کښده چې یو به بیتابه شو او سر به یې لوڅ کړ نو بیا به د هغه بل تابع ګنل کښدی، دلته بیا دوه دوه نورو کمیسونه ایستلی وه او جوش کړی هګۍ یې په بغلو کی نیولی وې د هر یوه څخه به چې هګۍ ولویده نو و هغه بل ته تسلیم شو. د دوو نورو بیا ډبرې غور ځورلې او سرونه یې ورته نیولی وه هر یو چې به سر بچ کړ نو لوبه به یې بایله او هغه بل ته به د سلام دی تا ته باداره په ویلو به تسلیم شو. دوو نورو به بیا د تبۍ لاندی اوربل کړی وو او لوڅی پښې به پری ولاړ وه.

بنګ، تور قادر او شوړ غلام رسول پر چلم بندار کوی. د تور قادر سترګې پر یو هلک چې پر خره سپور وو او ځان یې پورته پورته کاوه، غوښتل یې چې له ونې څخه زرد الو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانیه ځان وشلوه !

په بنګ دا خبره بده ولګیده، نو یې مخ قادر ته وروړاوه او ویې ویل:

دا دی بده خبره وکړه مور هم کشران لرو زیاته موستره په دی پای کي !

خبرو تاو واخیست.

بنګ ورته وویل:

-زما هغه ورځ نه هیریږی چې زما د کریم سره جنګ و او ته د سیلاوې سره زما مرستې ته راورسیدې زیاته موستړه...

ketabton.com - The Digital Library

قادر ورته وویل:

- زما هم اندوال یې کنه نو درسره کتلی به مې وای.

ددې لپاره چې غوسه یې سړه شی. دواړو سرونه په پټوانو کې پټ کړل او یو بل یې دومره په نیره او جوالدوز سره ووهله چې پټوان یې په وینو تک سره شول

(د کریم او بنګ د کرک پر سر شخړه شوی وه بنګ د کرک شوقی و، کرک یې جنګ ته تیار کړی و ټوله ورځ یې هغه په لاس کې کښته پورته هاخوا د بخوا کوی چې جنګ ته تیار سی، د جنګ نه یوه ورځ مخکی یې هغه ته تر سهاره ببدار خوابی ورکړه او سهار د لمانځه وخت یې دوه ساعته خوب ته ایله کړ او بیا یې وږی تږی او له خوبه ګیچ او سر بداله د جنګ میدان ته یوړ او د کریم له کرک سره یې جوړه کړ.

میدان د کرک بازانو خورا ګردی شوی وو له هری خوا ناري پورته کېدی:

- ایله یې که !

- لاسه مه وروړه !

- د بخوا ته یې که !

- مابین ته یې که !

- بنګ یې وهی !

- کریم یې وهی !

- کریم یې وهی !

.شاباش په سترګه یې واهه !

. له سر یې ټینګ ونیسه د نامی زو !

د شرط ټرونکو بیا ناري وې:

- څلور په یوه !

- دري په دري !

.....

د بنګ کرک چې د بې خوبیه ګیچ و، یوه موښکه یې د کریم د کرک په سترګه ولګېده او چې دویمه مښوکه یې غورځوله د کریم کرک په تښتید و شو

ketabton.com - The Digital Library

کریم د خپل بګډل کرک سر په دوو ګوتو له تنې جلا کړ او خالی کڅوړه یې پر مځکه وویشتله. بنګ ته یې بد بد وکتل او پر مځکه یې تو کړل بنګ ورسره کله کله شو او کرار یې ورته وویل:

- مانبام به د غړندوکي بابا زیارت کي سره ګورو !

پاته مو ستړه په دې پای کي

کریم ورته وویل:

- سمه ده زیاته بزاتره !

مانبام چې بنګ د غړندوکي با با زیارت ته ورغی د کریم تر شا څو اندیوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سیلاوه په لاس د بنګ مرستې ته راورسید ، د کریم اندیوالان تر شا شول.

بنګ ږغ وکړ:

- وار کوه زیاته مو ستړه ...

کریم ورته وویل:

وار ستا دی زیاته بزاتره !

بنګ په غوسه ورته وویل:

- پوهیږی زیاته مو ستړه په دی پای کي !

- زه چغال نه یم چې اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کریم په خپله شپړه د بنګ نس ورځیری کې د بنګ کولمی لاندی توی شوی بنګ خپله سیلاوه د کریم په سینه کي ورښخه کړه، او هغه د اخ په ویلو پر مځکه ولوید. بنګ خپلې کولمې بیرته په نس ننه ایستلې ، ملا یې تینګه وترله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنګ له چورته راووت»

بنګ پړ مخی پریوت او د ملک نوکرانو ته یې چې چرس یې پخول وویل:

-راشی زما پر شا چرس پاخه کې !

د بنګ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پیل شول ،هر وار به سیر- دوسیره تلی تاوبده تر هغه چې چرس وچیدل د بنګ پر شا اور بل وو .

ketabton.com - The Digital Library

هلکانو، ځوانانو او نورو چې دوی یې لېدل او څارل په ړډو ړډو سترګو یو بل ته کتله، یو وار بیا:

- د مور شیدی بنګه!

- نامی د نامیانو یې!

- د هغه مور..... چې تا نه منی!

زوږ او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسید، چې چرس پاخه شول او بنګ وداریدی خپله لمن یې ایله کړه او خپل پر ځای کیناست داسې ارام کیناست تا به ویل چې هیڅ نه دی شوی. ملک او نوکرانو یې ډېر کوشني شوی وه. په دې وخت کی چلم سر شو خو دا بل ډول چلم و، یو کش یې ښه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چې د ملک نوکرانو یوه یوه ځان ایسته او څوک چې پاتی وه هغوی مازی خوله پر ایښوله، او کوم یوه به چې دود کش کی بیا به په ټوخه ټوخه شوه دا ټوخی به د موسیقی ښه ونیوله،

یو ساعت کې یوه سر خانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خیاط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ور ولاړ شو د چلم سر خانه یې تازه کړه او په چپه سږمه یې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ویستل، دې قورونو مبلمنو ته څه ان چلم ته یې لا خوند ورکړ او سر خانه یې په همدا یو وار پوچه کړه.

بیا د هری لوری:

- د واه واه استاذه!

- د مور شیدی.... !

ږغونه پورته شول.

ملک چې نفرو یې خانه ور خامه کړی وه یو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه یو وچ شوی لړم راویست او پر چلم یې د چرسو پر ځای کیښود. بنګ چې تر اوسه یې دوې سرخانې په یوازې سر پوچې کړی وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولګید، نو وار یې در مخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه یې سر خانه پوچه کړه، ځکه هغه په ځان کې دا تاب لېده او نه یې غوښتل نور نامیان شرمنده یا لېونی کړی.

هوا او فضا مبله ځی ته بل شکل ورکړی وو هر بخواته دوه- درې پراته وه. ټوخه، ټوخه....

ketabton.com - The Digital Library

په دی وخت کي د رابلل شوی سندر غاړی ږغ پورته شو:

غښتلی خللک په هر چا باندی ډیر ګران دی
دا ټوله ببشکه په خپل حال کي شنه زمریان دی
د خاکریز شاه آغا ننګومه
د ده در و درګا ننګومه
په مزار کي یې نغاړې دی
په دربار کي شنی مناړې دی
سلطان عطا بابا د پیرانو خلیفه دی
مزار د شا غنډ ان بابا عجبه ښایسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه
بګټ بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قریش هم هغه شین کوڅی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننګومه
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چې تیر شی پیرپایمال دی
بل نازولی د رب سید اسلم د پنجوایې دی
فریح الدین اخوندزاده قطب زمان ننګومه
موی مبارک او خرقه د خیر الانام ننګومه
لوړ اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه

ketabton.com - The Digital Library

.....

په دی وخت کي یو تن راغی د بنګ په غوږ کي وبونګښده. بنګ پټو له یوه کونجه ونیوی ولاړ شو او ویي ویل:
یارانو د خدای په امان زیاته... مو ستړه په دی پای کي !
او کوږ کوږ رهی شو.
بنګ ته د کومندانی لخوا د هدیرو د ناجو ګانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازیګری بنډارونه هلته کښده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دی غوښتی وو. غنی خان نایب الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو . بنګ کوږ کوږ چي په یو لاس کي یې له عادت له مخی د کمیس لمن ګونځې ګونځې نیولی وه بل لاس یې لکه اولدار ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ،اوهلته یې له یوه تن نه یې چی دروازی ته نژدی ناست وو وپوښتل:
- دا نایب صایب بیاکوم یو دی ؟
هغه نایب الحکومه ته ګوته ونیوله. بنګ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ویې ویل:
زه تا راغوښتی یم زیاته مو ستړه په دی پای کي !
نایب الحکومه چي یوازی په دی پوه شو چي تا راغوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنیی کومندان ته وکتل:
د امنیی کومندان ولاړ شو او ویې ویل:
صایب دا بنګ حبیب الله دی بنګ حبیب الله.
غنی خان بنګ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ویې ویل:
ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر مځکه په لاس راکړی، ټول ستا نه شکایت کوی.
بنګ ورته وویل:
-خبر یاست ټول مشران اعلیحضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی
د نایب الحکومه رنګ لړزیر شو او ویې ویل:
- دا درواغ دی !

ketabton.com - The Digital Library

بنګ ورته وویل:
دا ستا هغې هم درواغ دی !
غنی خان امر وکړ:
-لښتې راوړی !
بنګ هم ببله دې چې څه ووایي
خپل پټو یې اوار کړ سدری یې ویستله او پوړ مخی پریوت.
نایب الحکومه ورته وویل:
- اقلاً پوښتنه خو وکړه چې ولی دی واهم !
بنګ وویل:
- زه د وهلو وروسته بیا پوښتنه کوم....په دی پای کې !
نایب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودریدا و بنګ یې پر شا وټکوی او د مجلس خلکو ته یې وویل:
- کنداریان واقعاً باتوران دی !
بنګ د کور خوا ته رهی وو په جاده کې د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که یووړه بایللی ډله به یې پر چیچو غاړو تر چار سو پوری وړی
لوبه ډیره توده او ضدی شوی وه دواړو خواو پټوان تاو کړی وه چا لا په پټو وانو کې ډبرې اچولی وې او یو نیم لا زنځیران په لاس کې نیولی وه هر یو به چې رامخکی شو په یوه وار به یې په سترګو توره شپه شوه او د اخ، وای په ویلو به بیرته دایری ته ننوتل.
هیڅ یو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حیران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت کې د یوه سترګې پر بنګ ولګېدی ورغی او هغه یې میدان ته راوستی د هلکانو زاریو اړیست چې میدان ته ننوځی.
بنګ پښه پر خط کېښود له او په بله پښه یې د حریفانو پښې تعقیبولی د زنځیرونو او پټوانو وارونه یو د بل پسې کېدله، خو بنګ ښور هم نه خوړی تا به ویل دا وارونه پر ده نه د پروړو پر ګونې. منبلی پر حریفانو له ډیری وارختایی خولې راماتی وې. یو ځوان چې

ketabton.com - The Digital Library

زنځیرونه یې په لاس او پر ځان ډاډه وو لږ ورنږدی شو سوچ یې کاوه چې په یوار به یې تر شا کړی لږ مخی ته ورغی بنګ چې هغه تر سترګو لاندی څاری په یوه ټوپ سره یې پښه ورورسوله او میدان یې وګاټه.

شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډیری خوشالی خپل پټوان پورته پورته غورځوله وړونکی ډله د حریفانو په چیچو غاړو کښینا ستله او د شا بازار خواته رهی شول یو تن چې د د حریف پر چیچو غاړه سپور وو د خپل حریف سترګی پوتی کړی او بل د لاس ګوتی ورته ونیولی او و به یې پوښتل:

-ارغونچکی بر غونچکی یو تار دوه یې غونچکی سلا په سلا اور بګو چند؟

هغه به له ځانه ځواب ورکړ:

-سه

یو وار په ټولو په یوه ږغ نار یې کړه:

غلط بګو چهار!

د کورس به شان به دا آرغونچکی بګو چند.... د نارو او شور سره تکرار بدل و خرقی شریفی مخی ته د تیربدو سره بنګ مخ و خرقی شریفی خواته کړ او یو عسکری سلام یې وکی. چار سو ته لا نه ورسیدلی چی یو نیمچه ځوان د توپنچی دوه تکه وکړه.

دا لومړی وار وو چې په عادی خلکو کې توپنچه پیدا شوه هلک توپنچه په ګنډه ووهله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.

۱-شپږه: غټه او پلنه ګردی د موچیانو برنده ده چې د لرګو لاستی لری.

۲-خردوم: د سرپوغټی(ګلوله) چې د څرمنی لاستی لری.

۳-د یخی کولنګ: کوشنی کولنګ دی د یخي ماتولو لپاره.

۴-د بزی ښکر: د بزی وچ ښکر دی چې تیز او نری شوی وی او منځ یې د سرپو ډک شوی وی.

۵-سیر: د کابل یو خوردیا (۱۱۰ ګرامه) کیږی.

ketabton.com - The Digital Library

غرغړه

پر خره سپور چارچي چي سپين خيرن کالي يې اغوستي او په خرښيل شوی ککړی يې دوه تاره د خاصې لنګوټه تړلې وه ، نغاره ډنګوله
د کوشنيانو شورماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د يوې لارې وروسته به يې له خره نه ځان لږ پورته کی. په ناست ږغ يې لکه هغه سند رغاړی چي ټوله شپه يې غزلي ويلی وی ويل:
-خبر اوسی. ! خبر اوسی. !
د راز او باز نه يې داسې ښکارېده چي ملا يې کړوپه وي ، د غاړی رګونه به يې د جار په وخت کې وپړسېدل داسې مالومېدل چي په زوره يې له ستوني را باسي يا څوک يې خپه کوی.
بيا به يې يوه لاره نغاره وډنګوله، له خره نه به لږ پورته شو او نارې به يې کړل:
- خبر اوسی. ! خبر اوسی. !
د پرنګيانو جاسوس...
د کوشنيانو له شورماشور نه جار ښه نه اوربده کېده نو ځينو به يو له بله پوښتل:
-څه خبره ده؟
او څوک څوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ يې واوری چي خبره څه ده. او بيا به د چارسو خواته رهی شول.خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهی وه هلته يو دار جوړ شوی وو د دار لاندی يو ځوان چي تر اوسه يې ږيره نه وه خرښيلې او بريتونه يې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه يې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو .کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله يې خاوره مچ کړه او د دار خوا ته ولاړ د دار پړی. يې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کې لاهو شو:
«...تورجان د پرنګيانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اند ښښنوکې ډوب وو چي پيره دار کوټې ته را وګرځېد او تورجان ته يې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشی

ketabton.com - The Digital Library

تورجان چې د څوکۍ ناستې سترې کړی وو په یو او بل اړخ کښې د یوې اوږدې ارمۍ وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهی شو او بلی ګوتې ته ننوت. هلته یو ډنګر، جګ سړی چې په خپله ژیړه ږیره کې یې ګوتې وهلې او شنې شنې سترګې یې لکه کوکۍ برېښیدې د میز شاته ناست او سترګې یې نېغې وره ته نیولی وې د تور جان په لېدو له ځایه جګ شو او ښه راغلاست یې ورته ووایه.

تور جان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شانته وارخطا غوندی وو او ږېږدېدی. څلوری خواوی یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې.

پر میز باندی یوه خړه شپوخولۍ، څو قلمونه، یوه زنګ لرونکی ساعت، مشوانۍ، څو کتابونه او پانې یو بیرغ، یوه ګردۍ نخشه او څه اوڅکې (کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.

د میز لاندی یوه ټوټه غالۍ اواره وه. یوه الماری او څو همډوله څوکۍ ګرد چارپېره ایښودل شوی وې. پر دیوال باندې د یوې ښځې انځور ځوړند وو.

ناست سړي چې په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پېپ ولګاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چې د میز لاندی پراته وه او نه ښکاربده ډکه کړه او د تور جان مخی ته یې کښښودله، بیا یې تور جان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ، څو کاغذونه او د لوټو یوه بنچه یې په داسې حال کې چې په لاسو کې یې مرورلې د تور جان مخې ته کښښودل او به بند بند ږغ یې لکه کوشنی چې نوی په خبرو راغلی وی وویل:

د بابا تنخواه دی !

تورجان چې تر اوسه پورته کتل د دې خبرو په اوربدو یې سر کښته شو ژامې یې وربږدېدلې په مغزو کې یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایي سره وکتل، رنګ یې تک ژېړ واوښت، سترګې یې له کوګله راووتی، د بدن وښتان یې ودربدل، د خولو سیلاب پر رامات شو.

ستونۍ یې وچ وچ کښدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غړوپ تړې وکړی، سترګې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترګې شنی وې وکتل د انځور نه یې سترګې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه ښېرته کړ او همداسې په

ketabton.com - The Digital Library

سوچونو کې ډوب شو او فکر یې کاوه خوب وینی خو د جګ سړی خبرویې د سوچونو مزی وشلولې چې یې ویل:
-پلار دی مامکو یادوم، ډیر مسلمان، په هیواد مین او نیک سړی وو ، خدای دی هغه وبښی ! ښه تاویزونه یې ورکول.
او په لږ جدی توګه یې زیاته کړه:
- ما خپل زوی مایکل لپاره د نظر تاویز ځینی اخیستی وو.... !
د پرنګي د ښه مسلمان، هیواد دوست او نیک سړی ملنډو ، ستغی سپوری او سپک ، ښکنځل ورته ښکاره شول ، داسې یې ننګرل چې ځوړند انځور پرې خاندی د بهر نه یې هم د خندا ږغونه اوربدل.
فکر یې کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سور او سپین کېده د خندا او پېغور ږغونه یې په غوږو کې انګازې کولې نو په دواړو غوږو یې لاسونه ټینګ ونیول لکه لېونی له ځایه وغورځېدی غوښتل یې دا جګ سړی خپه کړی...
جګ سړی چې ډاډه اېسیده د یو زور کتاب څو پانې یې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته یې کېښود او په ټیټ ږغ یې وویل:
-دا دی د پلار ګوته او دا یې هم لاسلیک !
بیا لږ موسکی شو او ویې ویل:
- د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده !
د تور جان بدن د لاسلیک په لېدو سره سوست او بند بند یې درد واخیست د زړه درزا یې زیاته او سترګې یې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چې سره سره سېخونه یې اندامونه سوځی ، ډډیری غوسې یې شونډې په غاښو چېچلې غوږونه یې ډپ وه، څه یې نه اوربده په خولو کې لوند خېښت وو سا یې لنډه لنډه کېده مغزو یې چیغې وهلې
زما پلار د پرنګیانو تنخواه اخیستله؟ !؟؟
نه ،نه هغه نه اخیستله !
په داسې حال کې چې لونګی یې په غاړه کې لوبدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له کونسولی نه ووت او د غره خواته یې مخه کړه.

ketabton.com - The Digital Library

د خلکو کټ کټ خندا وي په غوږونو کې انګازې کولې، هغو یو بل ته ښودې:
هغه دی هغه دی د مامکو زوی هغه دی... ودریدل ، ښه پام یې وکړ خو د خلکو خولې پوټې وې هر یو په خپل کار او بار اخته وو.مغرور تورجان هغه تور جان نه وو لکه جوارګر چې ټوله شته یې بایللې وي ستړی ستو مانه مالومېدی.را وګرځېد او د ښار خواته رهی شو خو په مغزو کی یې انګازې وې:زما پلار د انګریزانو تنخواه اخیستله؟.د پلار خبرې، لمونځونه. تاویزونه او حجونه ؟؟؟؟ شیطان رنګارنګ چورتونه په زړه کې ورګرځول(...راځه ته یې هم واخله ! پلار دی دا کار کوی چې ترما په زر واری متقی وو...) نه. نه دا کار نه کوم !
لکه سودایي له ځان سره بونګېدی، ستړګې یې د اوښکو له زوره نمجنی او تکی سری شوی وې په ښار کې دېخوا هاخوا لکه لېونی ګرځېدی را ګرځېدی مځکې ارام نه ورکاوه..
د کور او دوستانو نه یې ناټ مات شوی وو نه پوهېده څه وکړی؟
د کوره وتښتی؟
ځان مړ کړی؟....؟
ناڅاپه یې ستړګې پر حاجی بابا ولګېدلې، حاجی بابا یې د پلار اندوال و هغه ډیر جهان دیده او نیک سړی و ، دوه واری په پښو حج ته تللی وو په برو باراز کې یې پر یوه لرګینه تخت چینی لوښی پلورل تورجان یو اند ودریدل ،یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله اعصاب یې ارام او ځان یې کنترول کی. بیا نو د حاجی بابا خوا ته کرار کرار رهی شو له سلام وروسته یې د حاجی بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلی ږغ یې په داسې حال کې چې ټرمی ټرمی اوښکې یې له ستړګو بهېدې وویل:
- حاجی بابا سلا راکه !
ژړا نه پرېښود چې څه ووایېښه ډیریې وژړل د اوښکوبه تویېدو یې د اوږو بار سپک شو ، نو بیا یې ټوله کیسه و حاجی بابا ته وکړه: حاجی بابا هم لکه لېونی غوندی شوله ځایه جګ شو:
- دا درواغ دی !
- نه،نه دا درواغ دی !

ketabton.com - The Digital Library

چغې یې وهلې.
د شاوخوا خلکو په وارختایي حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چې یو شی یې به یاد شوی وی ببرته پرخپل ځای کیناست. سر یې په زنګنو کښښود او په سوچونو کې ډوب شو لږ شېبه وروسته یې سر را پورته کړ او تور جان ته یې وویل:
- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !
- خو څه !
خو یوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وبښی د بادامو په سرای کې ولاړ وو چې غلام ماد کاکو راغی او ویل یې چې د پرنګیانو کونسولی هغه خلکو ته چې په ډکه کاسه یې خوړلی وی او د سرلوړی ژوند یې تیر کړی وی، د سقاو په اړو دوړ کې یې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پیسی ببله کومی مدعا هره میاشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ویل:
- دا مفتی پیسې دی مورِ اوس ازاد ی اخیستی ده
دا وو هغه مکر چې زه اوس پرې پوه شوم تور جان چې د حاجی بابا خبرو ته غوږ نیولی وو و پوښتل: دا نو څنګه؟
- زویه ! هغو ربښتیا دا پیسې ببله مدعا ورکولې او د پیسو د تسلیمی لپاره یې لاسلیک او د ګوتې نښان غوښت زمورِ سپین ږیری چې محتاج وو کار یې نه را نه اخیست چې مورِ مړه شو بیا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وایي راشی د پلار تنخواه مو واخلی. اولادنه یې چې د خپل دینداره پلار لاسلیک او د ګوتې نښان وویني بیا ځان تري قربا نوی...
د تور جان په شونډو کې خندا را پیدا شوه د تندی ماتې شوی خولې یې د لونګی په شمله پاکې کړې او په داسې حال کې چې اوږې یې پورته غورځولې ورو وویل:- زه تلم د پلار قبر می ورانوی او یا مي د هغه تنخواه اخیستله او نښه شو چې پوه شوم
حاجی بابا وویل: تورجانه زویه ! اوس چې د دې کیسې په راز پوه شوی نو چاره یې ستا په لاس ده د تور جان وینه واښیدله په هډوکو کې یې قوت ننوت ، ځان یې درووند حس کړ د نښه دینپالی او هیواد مینی کورنی غړی وو او تللی غرور یې بیرته راستون شو. له ځایه ولاړ شو او سیده د کونسولی خواته ولاړ

ketabton.com - The Digital Library

یو ګړی وروسته په داسې حال کې چې شخه لونګی یې تړلی وه د کونسول له کوټې نه راووت او په لوړ ږغ یې ویل:

-سر دی چټ سر دی لیلام شه پرنګیه !

لاس دی تر لندنه خلاص !

د شپې بیا کومندانی ،اولدارانو ولچک زولانی او دار.

... دا ټوله داسې ژر پېښ شول چې پوه لا نه شو

د کازی خبرو دی له دی سوچونو راویستی

د کازی په لاس ښورولو سره تور جان دار ته پورته شو او د سا په غرغړ کې یې کینه پښه یوه جټکه وخوړله او موچنه یې لس- دولس ګزه هاخوا ولوېدله.

را ټول شوی خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهی شول خو ځینو ناړی باندی ټوکړی او ځینو بیا په بدو رد ویلو خپله هیواد پالنه څرګندوله

ketabton.com - The Digital Library

یوه لپه خاوره

بوډی چې مخ یې لمر او دوړو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او ربړد بدلو پښو د کوچنوتی اومید سره په وچه دښته کې پر مخی روانه وه سا یې لنډه لنډه کښده داسې ښکارېده چې د پلو کوشنی غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانتیا فکر نه کاوه یوازی یې د لارې په لنډولو باندې سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړی وه چې سبا ته به بیرته راځی ځکه دا یې د کور مشره او نارینه وه.

وار وار به د کوچنوتی اومید په سترګو کې اوښکې راښکاره شوی؛ ستونی به یې له ژړا ډک شو؛ شونډې به یې بوټې بوټې شوې او زړه به یې غوښته چې چغې ووهی خو ورپه یاد به شوه چې د راتګ په وخت کې یې د آنا سره وعده کړی وه:

زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې یې هم یوه یوه اوښکه په باړخو رالوېده ، خو ژر به یې د لاس په شا پاکه کړه چې انا یې ونه وینې

...بوډی په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه یې ډک وو ، کله کله یې غوښتله چې په دښته کې خپل سر لوخ کړی پر سر خاوری وښندی او خپل وېښتان وشکوی...

خو ځان به یې ټینګ کړ، غوښتل یې څه ووایې خو شونډان یې سره نښتي وه ، او په زړه کې به یې ویل:

دا به د خدای رضا وه !

له ډیره مزله وروسته ویش(سرحد) راورسېده غوښتل یې په پټه تیره شی خو یو چاغ ملیشه چې غټه خټه یې درلوده اوپه ګنو تورو تاو شوی بریتو یې لاس تیر او بوډی ته په زیږ زیږ غږ وویل:

- څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډی څه وارختا غوندی شوه په داسې حال کې چې ترخه موسکا یې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

ketabton.com - The Digital Library

- څه شی نه دی !
خو ملیشه کله په دې راضی کېده په زوره یې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کتو یې
د اسې وخندل چې بریتونه ان ټول صورت یې وښوربدی.
ملیشه نورو اندیوالانو ته ږغ کړه:
- هله دلته راشی بوډی، څه شی را وړی دی !
څلور پنځه تنه پر بوډی، را ټول شول د پرانېستل شوی غوټې په لېدو کټ کټ په خندا شول.
د بوډی، زړه لا نور هم له ګرومه ډک شو
... لمر په ډوبېدو وو چې بوډی، او کوچنوتی اومید یوې لوی هدیرې ته و رسید ه او دواړو
د ېخوا هاخوا په لټه پیل وکړ د اسې ښکاربده چې کوم شی یې په هدیره کی ورک کړی وی
بوډی، په د اسې حال کي چې له ځانه سره بونګېده کوشنی اومید ته یې اشاره وکړه:
چیری دی؟
بوډی، لکه لېونی، له ځانه سره بونګیده او ویل یې:
دا څومره ډیر شوی دی !
په دې وخت کی اومید نا ببره ږغ کړه:
آنا دا دی پیدا می کړ !
او له دی سره سم دا ږغ د هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر تربتم او ورک شو.
بوډی، او اومید د یوه قبر سره کېناستله او د کری، ورځې ستړیا یې هم هلته هیره کړه.
بوډی، په د اسې حال کي چې یې شونډې پاکولې او د اوښکو ډکې سترګې یې اسمان ته
ونیولې او خړې پرې شونډې یې بې ږغه ښورولی، او بیا
یې خپل ریږدیدلې لاسونه پر مخ تیر کړه
او په اسکیرلي ږغ یې د قبر سره مرکه پیل کړه:
زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ
اومید په د اسې حال کي چې د ویرجني او غلی ژړا سلګی، یې اوریدل کیدې او یوه نیمه
اوښکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

ketabton.com - The Digital Library

نوره هوا تیاره شوی وه بودی ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د قبر شاوخوا وشیندله
دا ده د وطن خاوره دی !
دا ده د وطن ... !
زویه تا به تل ویل :زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...
او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندی وښندی چې بیرته ژوندی شم
د بوډی له سترګو څو څاڅکی اوښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او داسې ورته ایسیده چې د خاورو وړمه په ټوله هدیره کې په خپریدو ده
قبرونه به ښورېدو شول د یوه یوه نه ړغ په را پورته کېدو شو:
ادې !
مادر !
آپه !
دا ړغونه وار په وار ډیریدل او په ټوله هدیره کې پیچل کېدله او ازانګی یې کولې، دوړه او توپان و رسره پیل شو:
ادې ادې ادې.....
مادر مادر مادر ....
آپه آپه آپه.....
داسې ښکاریده چې قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږی؟ !
بودی په توره تیاره هدیره کې د دوړو ، زلزلې او توپان په منځ کې کړپه ملا او لوڅ سر په داسې حال کې چې سترګې یې پوتې کړی وې او کوشنی اومید یې پر سینه ټینګ نیولی وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

ketabton.com - The Digital Library

د کور هدیره

زړه ګاډی چې د آس غوږونه یې نور د راکټونو ږغونه ته بې تفاوته شوی وه به سکنی مانبام د ښارخواته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.
هغه په عمرپوخ سړی چې ګادی کې سپور وو څه پریښانه ښکاربده.
ښار کې څه نه لېده کېده ، یوازې د سړک په یوه ګوټ او بل ګرځنی کې د ریګو د ګونیو له منځ نه د ټوپکو میلې مالومېدی. د پسرلی دوبمه شپه وه، د څلورو ورځو راهیسې په ښار کې د ورځی له خوا د درنو وسلو زرونه ډزې کېدې د ورځی به خلک په کورونو کې وه اود شپې چې به ډزې څه لږ شوی نو د ارلیکینو تتې ږنا ته به د ورځې مړې ښخول.
دوې شپې مخ کې کله چې لسو - دولسو تنو په هدیره کې د خپل دوست ټوټه شوی بدن سره وروستی خدای په امانی کوله او په هغه یې خاورې اړولې د یو بل راکټ په لوبدو سره اته نور هم د هغه سره یو ځای شول.
...ښاپېرۍ د تنارې څنګ ته ناسته او ډوډۍ یې پخول وړ ماشوم یې چې پسرلی نومېد دپلار په غېږ کې پروت و ښاپېرۍ خپل میړه جمدر ته ږغ کړل:
اوسړیه !
هلک هلته پتاوی ته پر نغارکی پرېباسه او څه خس راوړه !
ښه !
او یو غړپ شواو دا غړپ لکه تالنده په غرونو کې سره وپېچیدی او بیا یو شېبه چوپه چوپتیا خپره شوه.
له ښاپېرۍ نه میړه او زوی دواړه په دوړو او لوخړو کې فناشول.
ښاپېرۍ یو اند کیچه وه او غوږونه یې ډپ وو چې په خود شوه سترګې یې وموښلې.
یوه کریږه یې تر غوږو شوه همداسې یې له ځایه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی ویلو سره یې پسرلی له دوړو څخه را پورته کړ

ketabton.com - The Digital Library

ماشوم شین وو او ږغ یې په کوګل کې ایسار شوی وو یوازی کغ کغ یې له خولې خاته او ښایسته توري خماری ماشومانه سترګې یې مرغۍ مرغۍ کېدې غو ښتل یې د مورنه خدای په امانی واخلي او هغې ته یې کتل چې څېره یې ذهن کې وسپاری...
ښاپېرۍ جمدر ته پام شو چې په خاورو کې پروت دی او د دې په لور ګوری.
ښاپېرۍ ور منډه کړه خو هغه ړې ړې خپلې ښاپېرۍ ته کتل...
یو وار به یو ته بیا به یې بل ته کتل یو وار به یې یو په غېږ کې نیوی بیا بل او به ننواتي شانته ږغ یې په زاریو زاریو ویل:
سړیه ! یو څه خو ووایه !
ګوره ! پسرلی نه ژاړی
خو جمدر یوازی ورته کتل.
ښاپېرۍ خپلو ښښتانو ته ورحمله کړه، په سر یې خاوري باد کړې، پسرلی یې له مځکې پورته کړ، هغه یې پر سینه پوری ټینګ ونیوه او د هغه په خاورولړلي مخ او لاسونه یې ښکلول. تی ته یې واچوی. خو د هغه د خولې نه یوه د وینو نرۍ لیکه ګریوانه ته راتوی شوه. هغه غوښتل ویده شی د پلار سره یو ځای ځکه هغه نور یوازی د پلار للو للو اوربده.
د ښاپېرۍ لاسونه او کالی به وینو سره وه.
پسرلی یې د پلار څنګ ته پرېښت. غوږ یې ونیوی د ګاونډیانو د کور نه ژړا او ساندی اورېدې کېدې.
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
په خوارانو لکه چې څه ماتم دی ؟ !
غوښتل یې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلي خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې ښاپېرۍ په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې یې ساندی ویلې ځکه ږغ یې ټپ ولاړ وو، ستونی یې وچ او شونډان یې سره نښتی وه.
ماښام څلور - پنځه تنه د یوم او کولنګ سره د ښاپېرۍ کره راغلل ښځو ښاپېرۍ په زوره کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنیدل او بونګېدل اوریدل چې یې یو بل ته ویل:
همدغلته هدیره ورته جوړه کې !

ketabton.com - The Digital Library

- هو ! هدیره لیری ده ژرکوی چې بیا ډزی پیل نه شی !
- ژر کوی هلکو !
ښاپیرۍ له ځانه سره وویل:
دا خلک ولي دومره وارختا دی !
بیایې غوږ ونیوی
- دا ځای پوست دی؟
بیا د یوم او کولنګ ټک او ټوک...
هغې له ځانه سره وویل:
شاباش ښه د زړه له اخلاصه کار کوی
بیا یې غوږ ونیوه
اللهُ اکبر اللهُ اکبر.... امین امین خدای دی وبښی
هغې له ځانه سره وویل:
لکه چې څوک مړ شوی دی !
نه ، نه، نه، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...
کرار کرار د یوم او کولنګ ټک او ټوک د ګاونډیانو کورونه ته ولاړ
دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځی نو په منډه یې ځان د کور منځ ته ورساوه.
د کور غولۍ بل ډول ورته ښکاریده هلته د نویو قبرونو سره چوپه کینا ستله
نا څاپه یې غوږونه نیغ شول او یې ویل:
لکه چې پسرلی ژاړی؟
د ځانګو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د للو للو په ویلو یې د ځانګو ځنګول پیل کړل. خوژر یې پام شو چې ځانګو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.
نو په یوه هیبت سره یې د کوټې خواته منډه کړه. هغه یې هلته هم ونه موند بهر په بېړه راووتله او د انګړ خواته یې منډه کړه او د یوه قبر خوا ته کښناسته. د قبر پستې خاورې یې په منګولو شندلې

ketabton.com - The Digital Library

د کوم شی په لټه کي وه ، ښځو هغه ببرته په کښولو کښولو کوټې ته ننیستله. ټوله شپه يې په دې سوچ چې خاوند او زوی يې چیرې ولاړل؟
څه وخت راځی؟
وېښه تیره کړه.
سهار د لمانځه وخت يې په يو ډول د ګاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته يې منډه کړه.
داسې ورته ایسیده چې د کوم شی ږغ يې اوربدلی وی شا ته يې وکتل او ببرته يې سر را وګرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدی کښناستله
لکه چې چا په چپېړه وهلې وی ورو ورو يې سلګی وهلې
ښځو ډیری هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځی ځکه بیا د توغوندیو باران پیل کېده خو دا وار يې زور په ونه رسېده.
هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سر يې په زنګانه ایښی او وچې وچې سلګی يې واهلې
شپه ناوخته وه دا هلته ویده شوی وه
....د ګاډی قرچهار شو د زړې ګاډی نه یو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېرۍ کورته ننوت.
یوه زړه ښځه يې مخی ته ورغله او څه يې ورو غوږ کي ورته وویل او د سکوت په اشاره يې وپوهاوه.
پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چې خوشاله ښکاربده او له ځان سره يې خندله په خوب کې يې لیدل چې پسرلی ورته خاندی او خالپوړی کوی.
پلار يې د هغې په لېدو ونه شوکولای ځان تینګ کړي نو د لونګی ټوله شمله يې خولې ته تمبه کړه چې ښاپېرۍ له خوبه ویښه نه شی او تودې اوښکې يې په ګریوانه را توی شوی.

ketabton.com - The Digital Library

غاو

نواب په مات او نهبلی زړه بې پروا ستړی ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لږی لاړ شی ښه لږی چې یو ازی دی وی او بس
له لوړی او تندې یې سترګې کښته تلی وې. بدن یې سور او بڼه یې تکه ژیړه شوی وه. د چوټو وندې یې خلاصی ،لوڅ او ببر سر ، څیری ګریوان، په وینو ککړ مات تندی، وچو شونډ او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوټکی اچولی وه. مخ په وړاندی ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېد !
له درد او سوز نه یې سترګې پوټې کړی یو سور اسویلی یې ویستله او د بانو په پورته کولو یې د نهیلی ترمی اوښکې له سترګو په ګریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکاربده او لمر یې په تورو وریځو پوټ لږده. په سوچونو کې ډوب وو(...
زاړه چکله موټر کې د کلی خواته روان وو. سترګې یې پوټې پوټې کږدې، روپی او جمال یې سترګو ته نڅاه کوله ، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکې کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ ، دی یې د جلب او احضار په نامه جنګ ته بوته د قانون له مخی د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو خو په چا دی منل، یو کال کږدی د هغوی نه جلا شوی وو. ایله اوس په دې وتوانږدی چې وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلې میرمنې ته ، اولادو ته ،سپین ږیری پلار او بوډی مور ته بیرته راشی او د وی سر پرستی وکړی....
کور ته هوسږدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی ، خپلې مځکې ته ځی خپل اولادو ته ځی.
د بس سپرلږو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او بانډې خبرې د تجارت خبرې...

ketabton.com - The Digital Library

خو نواب په خپله خوبونو کې ډوب وو. یو وچ غوندی سړی چې نرۍ دوه تاره ږیره یې درلوده او رډ درواغ یې ویل لګیا وو د کوم چا ویاړنې یې کولې چې د بس پر سپرلیو چندان ښه نه لګېدې.

بس همدا سې کړلېچونه او پېچومی ، غرونه او شپلې ، دښتې او ځنګلونه یو د بل پسې شا ته پرېښودل او پر مخ روان وو.

...نابېره څو وسله والو چې تور مواونه یې وهلې وه د بس مخې ته رانېکاره شول. به بس کې د خدای دی فضل کوی او کلیمې ویلو ږغونه پورته شول. یو وسله وال چې تور مول یې وهلی وو او یوازی یې دوې په رنجو توري سترګې ښکارېدې ، بس ته راوخوت او په آمرانه لهجه یې وویل:

ټول نارینه دی کوز شی !

د سپرلیو ناړې په خوله کې وچې شوی او وېښتان یې یې په بدن نیغ ودرېدل او ببله کومې خبرې له بس نه کوز شول

یو سپرلۍ په عاجزی وپوښتل:

- سیا سرې مو ځنګه کېږي؟

- هله ځۍ هغوی دی دلته پاته شی.

- او سپین ږیرې؟

- هله ټوله ټوله.

د کوم یوه د آخ چغه او د لوېدو ږغ د سپرلیو پښې لا ور چابکې کړې...

- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !

سپرلیو مخ په غره ځغاستل، نه پوهېدل چې څه به کیږی؟

په خبرو بندیز لګول شوی وو بیا هم ځینو به چې وخت وموند نو یو بل سره به بونګېده.

بیا د یو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شا ته یې وکتله یو زوړ بوډا چې په لاړې سم نه شوای تلای څه دې ته چې پر غره پورته او منډې وکړی پر ځمکه ولوېدی او هڅه یې کوله مخ قبلې ته وګرځوي د بوډا په لېدو ځینو چوتې او بوټونه ویستله او په لوڅو پښو د غره

ketabton.com - The Digital Library

په ختلو شوله، ځینو د جیبو نه څه ایستل په ګوتو کې یې له مرورلو وروسته کندو ته غورځوله ،چا چا لا خپل ساعتونه په ګنډو وهله.

- ودریږی !

ږغ تر غوز شو.

د ټولو پښې سوستې شوې او ودریدل مخ یې د ږغ خواته واړوئ یوه وسله وال کینې خوا ته اشاره کوله

ټوله ببله کومې پوښتنې کینې خواته په ګرځیدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترګو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ایسته کېدل

نواب د ځان سره وویل:

اوس به غټ شوی وي

د هغو د بابا ویلو په یادولو به یې خوله چینګه شوه په هم دې چورتونو کې وو چې د جنګې الوتوکو بوغ شو او غورپ...

نواب چې سترګې پرانیستلې سره غرمه وه تپوسانو یې پر سر د ښوا هاخوا ګرځېدله او راګرځیدله

په سختی سره له ځایه جګ شو پښې یې په تیږو او اغزو پرې پرې وې د سړک خوا ته رهی شو په لاره کې یې د بس په وینو لړل شوی یو - دوه ټوټې ولېدې په پښویې د روپۍ او جمال د لېدو په تکل د کلی تړه واخېستله ، سترګې یې له ستړیا مرغې مرغې کېدلې او د یو ارام بستر په تمه روان وو

له ډیرو کړلېچونو او پیچومو وروسته ایله د کلی بوکلی بامونه او چپړې او پرچالونه د یو بل پسې را ښکاره شول.

داسې ایسیده چې دا د اسکېرلي او ربړبدلی نواب د مزله پای دی ، زړه یې په ټنګ کوګل کې په ترپکو شو ، د زړه درزا یې خپله اوربده. ستړیا او لوږه یې ورکه شوه ، نور د لمر وړانګو پر لوړو غرو خپل زرین شال غوړولی وو. د غواوو او مېږو رمباړو او امبا امبا د مرغانو چاڼ چوڼ اوربده کېده.

ketabton.com - The Digital Library

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوی او هلته د یوه کال کړاونه د مزله ستړیاوی او ربړونه د خپل ژوند ملګرې لښتې په تاوده غیږ کې هیر کړی. په همدې چورتونو کې د کور مخی ته راورسید.

یو ان ودرېد . د مزله ترخې دوړې یې له سر او کالو وڅنډلې.

جورت یې نه شوای کولای په یو وار کور ته ننوځی ستړګې یې له خوشالۍ د ژړا ډکې وې ځان یې ټینګ کړ ، سل زړونه یې یو کړله او په کاله ننوت.

خو هلته څوک نه ښکاربده په یو کوټه کې یې پلار پر مسلّه ناست او وظیفه یې کوله. د نواب په سلام سره یې لږ جټکه وخوړله، خو ببرته په ځای کښناست. نواب د پلار پر لاسو پریوت پلار یې پر مخ ستړګې لاس تیر کړ داسې ایسبده چې په ستړګو څه نه وینی، نواب یې غیږ کې ونیوه او ښه ګړۍ یې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه.

پلار یې خوشاله وو چې د ستړګو روښنایي یې بیرته موندلې وه ، بوډۍ مور یې لښته او ماشومان یې نه ښکاربده ، د پلار نه یې په شرم سره وپوښتل:

-آبا ادې او زما کډه چیرې دی؟

پلار یې په داسې حال کې چې ستړګې یې کښته اچولی وی وویل:

- ادې دی د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړی.

بوډۍ مور یې لا خبره نه وه چې ورک زوی یې راغلې دی.

پلار یې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتبده پلار یې لکه کوم شی چې په یاد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونیوی.

د ژړا ناڅې سوړې یې غوږونو کې انګازې کولې:

نه پلاره ! دا کار مه کوه ! ما مړه که ! ما ... !

د پلار له ستړګو نه یې اوښکې توی شوی، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه یې په ناړو لانده کړی وه په ستړګو او خوله یې مښل او زاری یې کولې

-آبا زما کډه !؟

پلار یې د زړه غوټې، خبرو ته نه پرېښودی ښه ګړی چوپ وو او بیا یې په ګونګۍ ژبه وویل:

ketabton.com - The Digital Library

- زویه !ته چې جلب او احضار بوتلې ، څو ورځې وروسته قوا وتښتېده او نوی خلک کلی ته راغلل د هغو کازی(قاضی) د کلی خلک را وغوښتل او دا اوکم (حکم) یې وکړ چې ټوله هغه مړوښې ښځې چې میړونه یې د کمونیستانو سره کار کوی که تر شلو ورځو پوری د کلی خلکو ته په نکاح نه شی بیا یې واک زموږ دی.

نواب د زړه درزا د لیری نه اوربده کېده نو په تلوار یې وپوښتل:

-نو بیا !

پلار یې به داسې حال کې چې څو ځاځکې

د نهیلۍ او بې وسۍ اوښکې په ګریوانه توی شوی او ویې ویل:

-نو څه !

-نو هغه...

پلار یې یو ان چوپ شو یو ان وروسته یې په چغو چغو وویل:

نو هغه کومندان ځان ته نیکا....

د نواب په سترګو توره تیاره شوه سر یې پر له وګرځېده د پښو شومه یې وخته په دیوال یې تکیه وکړه خو وښویدا او ولویدا ، یو ان همداسې بې سده وو.

راپورته شو لونګۍ یې له مځکې وویښتله او سر یې د دیوال سره دومره ووهه چې وینو یې تر لمنې پوری ورنګاوه ښایسته ګړۍ یې په کوټه کې وچورلېدا او وبونګېد. ځان یې تر ټولو نیستمن او اسکیرلۍ وګانه و وننید ، سترګې یې ولوبدې ،مړ شو خو لوګی ترې پورته کېده او ځان سره یې لکه سودایي لګیا وو او بونګېده

دا ولی داسی وشوه؟

پوښتنې یې په مغزو کې ګرځېدې را ګرځېدې ؟؟؟

له ځان سره یې وویل:

کاشکی له عسکری څخه د تښتیدو په وخت په مین ختلۍ وای !

یا د پهره دارانو په ډزولګېدلی وای !

یا هم د غره په بمبارد کې لکه نورو شهید شوی وای !

ketabton.com - The Digital Library

کوټه ورته تنګه ښکاریده ، سا یې کوګل کي بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو
موریې چې کور ته راغله خبره شوه چې د سترګو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د ډخوا هاخوا یې لکه لېونۍ په منډه وه.
نواب د غره سر ته ورسید . او د غره په څوکه ودریدپورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د ډخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چې یې و رک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړاو د غره څوکې خواته کش کړه او پرودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو.یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښودله او پرودرید ،او یر هغه یې ځان پورته او په ګوتو ودریدا و د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترګو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کي پوټ وو . نو په هر څه توان چې یې درلود چغه یې وکړه:
آه خدایه !
آ خدایه...
دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې
چوپه چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره ناړې کړې
آ خدایه...
آ خدایه آ خدایه آ خدایه...
خو وریځی وغورځېدې مځکه او غریې روښانه کړاو بیا یې زار زار وژړل.

ketabton.com - The Digital Library

مرور

اوس هم ځینې وخت د غره کلی خلک د تګ او راتګ په وخت کې د سړک په خوا سماوار کې د دمی جوړولو لپاره کښینې چې نږدی ورته ځینې کلیوالي پخسه یې کورونه ودان دی. هر مازیګر د همدې سماوار نه کلیوالی سندری اوریدل کیږی د سماوار مخی ته د کبابی انګیټی ایښی چې د ورځی له خوا دود تړې پورته کیږی. د سماوار له تخته د تیر شوی سړک کوز سر ښه ښکاری.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانۍ کیسه را په یاد یږی ، هغه د لسو - دولسو کالو مخکې کیسه، ښه می په یاد دی چې له ډیری مودې وروسته خپل کلی ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چې په سړک کې یوه ګڼه ګوڼه شوه او زمونږ خواته کرار کرار رانږدی کېده د دې ګڼه ګوڼی مخی ته یو لېونی په داسې حال کې چې په منډو وو د ېخوا ته راتی او په بې وزلۍ یې ویل:

ما ولی ولۍ؟

ددې خبرو به ترڅ کې به یې یوه یوه ښکنځله هم کوله خو هیڅ ګټه یې نه لرله.

تر شا یوه ډله هلکان ورپسې وه، په ډبرو ، لوټو او بل هر هغه شی چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېونی د چغو او ځغاستې څخه یې خوند اخېست او ځور ېدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار می زړه وسو نو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مې وویل:

او لوچګانو ! بې ادبو ! دا بې وزلۍ ولی ولۍ؟ لېونی هم په عاجزي د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوي سره هلکان څه پر شا شول ، لېونی یې پریښود. لېونی ما ته را نږدی شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلې سړی وچې په یوه ستړګه کې یې ګل وو ، سپینه توره (ماش و برنج) ببره ږیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

ketabton.com - The Digital Library

غوړې چونې یې درلودې ، غاړه یې شلېدلې، زړې جامې یې وې او د تخرک لاندې یې یوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تګ په وخت کې یې سترګې چوغې نیولې وې او یو نیم سترګګ به یې واهه چې په لېدو به یې هرومرو چا ته خندا ورتله.
زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونیوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابی ته مې په اشاره د کباب او چاینکی سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په ګېډه مور کړه، نو پرله پسې مې د کباب او چاینکی فرمایښت ورکاوه لېونی په اریانی سره کله ما ته او کله شاوخوا ته کتل او کله به یې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم یې تر سترګو لاندې کبابی او د هغه شاګرد ته کتل باور یې نه راته ځکه دی تل په تشه ګېډه له دی ځایه تیر شوی و ، خو چا ورته د یو غړوپ چایو ست کدری هم نه وو ورته کړی.
په ډیره ببړه او وارخطایي یې ګوله تر خولې رسوله او ژوندی ژوندی به یې تیروله لا یې څو نمړۍ نه وې کړی چې سولګۍ وهل یې پیل کړه د تخت د څنګ آبدان نه می یوه دولچه او به ورته راواخېستې.
لېونې د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو ورومې تړې وپوښتل:
بابا ولی دې و رځی ته رسیدلی یې ؟
ځواب یې را نه کړ ښایي د خولې چړپې په سبب یې زما خبرې نه یې اوریدلې.
خپله لمن یې را پورته کړه د شونډو دواړې خواوې یې د لمنې په څوکې پاکې کړې، په شمیر یې درې خوراکه کباب او دوه چاینکې نوش جان کړه.
دا وخت ما ته دا سودا را ولوېده «نه چې څه په و شی» ؟ !
لېونی په داسې حال کې چې اخیرۍ نمړۍ یې تیروله وویل:
دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !
ددې خبرې په اوریدو جوړ سړی راته ښکاره شو. بیایې را ته وویل:
رښتیا غواړې زما د ژوند کیسه واورې؟
ماوویل:
- هو !

ketabton.com - The Digital Library

لېونی سترګې چوغې کړې او د یوې لیرې ټکي ته یې ونیولې د اسې ښکارېده چې د یوې پخوانۍ خاطری د یادولو لپاره سوچ کوی.
او نابېره یې د اسې پیل کړه:
(... زه له وړکتوبه بد بخته وم. بدرنګه وم. پلار می د ښایسته ګل نوم را باندی کیښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کلیوالو پسخندی شوم. له ځایه جګ شو یو لاس یې غوږ ته ونیو او بل لاس یې مورږ ته او نارې یې کړل:
یه قربان روی ته دیده بودم ، موی ته دیده بودم.
او ا وږې یې ورسره پورته کښته کولې.
په سماوار کې ناست خلک د ده د نڅاه په لیدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کې لوړ وکتل تندی یې ګونځې کړ او کیناست.
خپل مخ ته یې اشاره وکړه او په شکایت یې وویل. ګوره دا خو ما نه دی جور کړی؟ سر یې کښته واچوه او لاس یې پورته ونیوه
لېونی خپله پزه به غوږه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ و روسته بیا یې لاس اسمان ته ونیوی او ویې ویل:
زما پلار یې را مړ کړ، مور یې را مړه کړه. چوپ شو بیا یې اسمان ته په خوابتیا وکتل.
له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په یوه موسسه کې پیاده شوم ، له غروره نه یې په بریتو لاس تیر کړ.
لېونی کیسه ډیره سره را لنډه وله د تلو تلوار یې وو خو ما به ښه ښه ویلو دی هڅوی چې کیسه را ته پوره کړی.
لېونی څه شیبه غلی شو ، یو سوړ اسویلی یې ویسته نظر یې د اسمان په ژورو کې ډوب کړ او ویې ویل:
«د منی به سړو ورځو او شپو کې یوه ورځ عجبه ورځ وه واوره وه ، یخ و. باد و ، توپان و. ساړه مې کیده د سیلیو د مخنیوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښیښې په ورځپاڼو بندولې»
بیا له ځایه ولاړ شو او کټ کټ په خندا شو او نارې یې کړل:

ketabton.com - The Digital Library

یه قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونیوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدی کړه او ورو یې را ته وویل:
« کوتې ته څوک رانوتله،
د لاس به ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږ نه یې خوله لیری کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- په وه شوی څوک وه؟
ما ویل:
-نه !
- زه پوهیږم چې نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دی نه پوهیږی !
که په وه هم وی نه یې وایې، قست یې را کیږی !
ږغ یې لږ پورته کړ او ویې ویل:
« یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د څوارلسمی سپوږمۍ وه»
په آسمان کې یې پښځه – شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سر یې د نارضایتی په توګه وښوراوه ، په شونډو یې یوه ترخه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدی کړه او د راز په ټوګه یې وویل:
« هغې ویل:
څوک شته آ ! څوک شته؟»
خوله یې زما له غوږه نه لیری کړه او په لوړ ږغ یې وویل:
« ما ورته وویل:
څوک دی په کار دی؟»
بیا یې زما په غوږ کې ورو وویل:
« هغې ویل:
خیر غواړمه. ړنده یمه !»
بیا یې په عادی ټوګه زیاته کړه:

ketabton.com - The Digital Library

«پوه شوم په سترګو نه وینې و رپاڅېدم د لاسه می ونیوله ، او یوې خوا ته مې کښینوله»
او اړې ورو کړ لږ رانږدی شو او زیاته یې کړه:
د هغې په څېره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې لیدل کېدې هغې په عاجزی په داسې ږغ چې نورې پوښې خبری هم په کښې نغښتی وې ویل:
« ړنده یمه خیر غواړمه !
لېونی بیا د ږغ تون ته تغیر ورکړ او ویې ویل:
دا مې په ژوند کې لومړی څوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته یې له زړه نه غوږ نیولی وو او خبرې مې ورته د درنښته نه ډکې وې او دا زما لکه یو انسان یو ارمانو !
چې خبرې همدې ځای ته ورسیدی، لېونی د چا یو په لید و لکه ماشوم خوښ شو. شاوخوا یې تر سترګو تیره کړه ، زه یې هم په ځېر ځېر تر سترګو تیر کړم. ترې وړاړشوم.
بیا چورت کې ولاړ مځکې ته یې وکتل او ژر ژر یې سترګې ولغړولې لکه چې د خپلو خاطراتو شلیدلې مزی یې بیرته سره نښلولې او ویې ویل:
هو ! د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کې ډیری پوښتنې ګرځېدې»
لېونی یو وار بیا چوپ شو.
زه د لېونی کیسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غور غوږ ورته نیولی وو.
هغه د پخوانې کیسې په یادولو نور هم هیجانی کېده او لاسو او اوږو په خوځولو یې هڅه کوله ټولې پېښې تمثل کړی په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له لیری مالومېده یو وار بیا ځېر شو. وروېې زما غوږ کې وویل:
په هغه سبا انجلۍ بیا راغله او بل سبا بیا او بیا...
لېونی په خوشالۍ زیاته کړه:
«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کیږی چې یو بې وړلۍ د بل بې وزلې موټ شی، ګوندې د بو بل په تودوخه تاوده شو.
نو ورو مې په داسې چې ړنده انجلۍ ونه ځوریږی ترې وپوښتل:

ketabton.com - The Digital Library

وادہ دی کړی ؟
هغې کټ کټ وخندل په ځواب یې پوه شوم
لېونی بیا زما نه وپوښتل:ته پوه شوی ؟
ما د واره وویل:
- هو ،
لېونی په داسې حال کي چې د هغې غوندې خواته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خوا ته تې.
یو اوږد اسویلی یې وکښل لکه چې د زړه د غمونو بنې یې تشه وله. او په خندا یې زیاته کړه:
- او مورږ واده سره وکړ.
له ځایه جګ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زمورږ خوا ته ونیوه:
یه قریان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو
بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کي چې په لاس یې اسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده ږغ یې وویل:
افسوس !
لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله ګڼه ږیره کي یې منګولې ننیستلې وې هغه یې ګروله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووایي خو د ستونې غوتې یې نه پریښودی لاس یې آسمان ته ونیوه په ډیر مشکل یې زه پوه کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غوندې یې خاورو ته سپارلې ده.
لېونی سترګې د اسمان په ژورو کې بیا ښخی کړی ، سترګې یې برګې شوی ، غوز یې ونیوی سر یې وښوراوه او بیا یې غوږ ونیوه او په یوه ټوپ له تخته کوز شو او ببله څه ویلو یې د غوندې په لور وډانګل د هلکانو خواته ورغی لکه چې ببله د هغو د ویشتلو تګ خوند نه ورکاوه. هلکانو چې تیاری لوتې او ډبرې یې په لاسو کي پوتې نیولی وې ورپسې منډې کړې

ketabton.com - The Digital Library

لېونی د سړک په منځ کې ودریدو او ږیې بیا اسمان ته به مروره ټوګه وکتله ځان ته یې اشاره وکړه ،زمونږ خواته یې په خوشالۍ وکتله او په ځغاسته شو.

ږغ یې تر اوسه زما په غوږونو کې انګازې کوی

چې ګوته به یې زنې ته ونیوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:

آ ، ما ولی ولې؟

سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوټې او ډبرې یې تیاری به جیبو کې ورته ساتلی وې خو هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا را نه غلی او څه په وشول.

ketabton.com - The Digital Library

غچ

یوه ناوې په لوڅ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کي په چیغو چیغو د ګنه ګونې خوا ته په ځغا سته وه د هغې په لیدو خلک ورو ورو سره لیرې شول او هغې ته یې لاره خوشی کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په لیدو د ګنه ګونې نه ووتل پر میدان یو مړی پروت او یو په وینو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځه وخت د برستني لاندې توخی شو او له توخي سره سم یو سپین ږیری له برستني لاس وغځوی او له واسکټ له جیبه یې د نسوارو ډبلی راوکښې او د تل په شان یې یوه خوله نسوار خولې ته واچوله او بیا لکه مار له برستني وغزید د کړکۍ نه یې پرده پورته کړه، او په غوم غوم یې له ځانه سره څه وویل.او بیا یې سر پر زنګونو کښښود ، چرت کي لا نه وو تلی چې په زړه کي یې څه وګرځېدل ، د کړکۍ نه یې بیا بهر وکتل او له ځانه سره یې وویل:

آ، ربښتیا ! چې وریځ ده.

او له دې خبرې سره سمدلاسه له ځایه جګ شو او د خپلې وړې شانته کوټې وریې پرانیست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته یې په ببړه په پټو مخ او لاسونه وچ کړل، خپله لونګۍ او واسکټ یې واخښت او په وتووتو کي یې د بلی کوټې مخي ته ودرید ورو یې ږغ کړل:

لوری نازي ! پاڅېږه د لمانځه وخت دی، وریځ ده چې لمونځ درنه قضا نه شي (دا ټوله خبرې یې په یوه سا وکړې). د انګړ وریې چې د زګیروي په شان ږغ یې درلود پرانیست او له کوره ووت.

له لمانځه وروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمبېد او د باران شرپ شو تا به ویل نه چې اسمان سوری شو د هري بریښنا سره به د ده د تندی ګونځي چې د پراخ غم علامې په کي له ورایه ښکارېدې ، لېدل کېدې. خلکو د تندی د ګونځو شمېر د خویندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هډو یوه خور هم نه لرله.

ketabton.com - The Digital Library

د نسیم اکا د سپینې ږیرې، ګونځې ګونځې تندی او مخ په لبدو داسې ښکارېده چې د ټول عالم غمونه او کړاونه د ده پر سر دي او ددی یې ګالي.
نسیم اکا ته نن بیا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په یاد شوه چې په همداسې یوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ورلېږلې وه چې نازي چې په کلي کي تر ټولو ښکلې انجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسیم اکا دا خبښي ونه منله او مرکې ته یې ځواب ورکړ نسیم اکا په زړه سپین او پاک زړی سړی وو پټه په کي نه وه نو په ډاګه یې مرکې ته وویلي وه: جلندر یو ناکاره او برند هلک دی ټوله ورځ لنډه غر په دې او هغه کوڅه کي ګرځي راګرځي نه یې کار شته نه روزګار او بل دا چې زما د لور داسې چغر ستر ګۍ ځوان نه خوښېږي.(نسیم اکا دا ټولی خبرې په یوه سا او پوټو ستر ګو کړي وې) جبار خان د مرکې و مخې ته څه و نه ویل او چې بهر راووت نو په خپل ګلبټی ټوپک یې څو ډزې وکړې.
کلیوال د نوي خبر اوربدو ته منتظر وه ځکه په کلي کي خو ډزي یوازي د سنتي، کوژدې اود هلک د زېږېدو په وخت کېدې نو کوشنیان او لویان به راوته او دا خبر به یې په نورو ته د زیري په ټوګه کاوه. د ننني ډزو وروسته په کلي کي دا خبره لکه وږمه خپره شوه چې نسیم اکا خپله لور جبار خان ته وښښله.
د نسیم اکا سوچونه چې دې ځای ته راورسیدل، نازي د یوې انګېټۍ سره کوټې ته راننوتله ،د نسیم اکا د چرتونو لړۍ سره وشلېده انګېټۍ ته یې لږ ځان ور نږدې کړ، نازي چای ور واچولې ، نسیم اکا په چوپتیا سره څه چای وڅښلې اوبیا یې ورونازی ته وویل: لوری د دوکان کیلۍ راکړه چې دا شیبه باران لږ څه ودربدی د پسرلي باران دی بیا به یې شرپ شي او تلل به راته ګران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زویه ! بیا باران ډېر ږېږي.
د دې خبري سره سم پاڅېده د کړکۍ نه یې یو ځل بیا په ځېر ځېر بهر وکتل، ننني ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د ګنو پسرلنیو وریځو لښکر د آسمان ټوله لمن نیولې وه تا به ویل کومي خوا ته یې د یرغل ټکل درلود د تورو ګنو وریځو په لبدو یې زړه لا د

ketabton.com - The Digital Library

ګرومه ډک شو ،غمجني سترګې يې له کړکۍ نه راوګرځولې يو سوړ اسويلی يې وکښې ، د وره خوا ته ولاړ د سترګو له کونجو يې يووار بيا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې ښکارېده چې د لور نه شرمېږي، خپلی کلوشې يې په پښو کړې او د کوټې نه ووت.
کوڅه له خټو او چيکړو ډکه وه، نسيم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو يو – دوه ټکه خوړله خو نن يې دواړه پايڅې په دواړو لاسو پورته نيولي وې چې په خټو نه شي او پښې يې ارتي ارتي ايښودلې چې بيا ونه ښويېږي او له هر ګام نه مخکې به يې لومړی مځکې ته کتل، د دوکان ور يې پرانېست، زړه پيتلي کوتۍ يې د سماوار شاګرد ته ورکړه هغه کوتۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسيم اکا هغه د صندلي لاندې کښودل او زوړ برسټن يې په راکښې کړ تر ستوني به صندلي کې ننوت. بيا سوچونو راګير کړ هم هغه سوچونو کې چې نن يې له سهاره نه پرېښود هغه د نازې د تير ژوند او راتلونکي په هکله اوږده چورتونه او بې شميره پوښتنې وې.
د جبار خان څو وار ګواښېدل يې په ياد شوه چې ورته يې ويلي وه:
- ستا لور زما ناموس ده زړه دی زړوې يې که وادوې يې.....
(دا خبرې يې ډير په کبر او غرور کړې وې)
د نسيم اکا په مغزو کې دا خبرې ګرځېدې راګرځېدې او په غوږو کې يې ازانګې کولې:
زما زما زما..... ناموس... ناموس.....موس
زړه يې غوښت پر ځان کالي څيرې کړي نابېره يې يو څه ورپه ياد شول لږ خوشاله غوندې شو خو ژر يې بيا پر تندې ګونځې راښکاره شوې په ياد يې شوه چې څو واړي جبار خان ته ننواتي ورغلې او په زاريو يې ورته ويلي وه:
- د خدای لپاره د دې خبرې تير شه ته د هغه د نيکه پر ځای يې زه رضا يم هغه ستا زوی ته درکړم.
جبار خان ورته په ملنډو ويلي وه :
- توبه وباسه هغه زما د زوی مور ده او بل دا چې هغه چغر سترګې دی او د هغې کله داسې هلکان خوښيږي او هغه اوس دوه نورواده نه لري دا زما د لاس امسا ده....

ketabton.com - The Digital Library

په همدې چورتونو کې وو چې د سماوار شاګرد د نسوارو ډبلی او دوې افغانی ورکړې ده هم د نسوارو ډبلی ورډک کړ.
بیا یې ښځه ور په یاد شوه چې هره ښه شی چې به یې کور ته راغلې هغې به د لور لپاره پټوی او ویل به یې:
- دا مې د لورقلنګ ته ساتم. آن د واده تر کمیسه یې ورته جوړ کړی. وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کې تېره کړه ،دوکان خوند نه ورکاوه او مځکې ځای ،د نورو ورځو پر خلاف د مازیګر له لمانځه نه مخکې کورته راغی. د کور وریې پورې واهه کور ته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه یې نازې ولېده چې د واده جوړه یې اغوستې د مور ګانې یې چې دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړې وې او د هېنداري سره یې خبرې کولې:
آ ، یوازې مې لاسونه سره نه دي نوره پوره ناوې غوندې یمه، ښه ښکارم ! بدرنګه خو نه یمه ! تر چا کمه یمه.....
نسیم اکا د نازې په لیدو چې دا لس کاله غم یې تور وېښته تار تار سپین کړې وه د شپږو ېښتو کلو په درلودو د څلو ېښتو کلو ښکاربده، ډېر غمجن کړ د خپلې لور نېمه خوا شوې ځوانې او نا پوره شوې ارمانو یې پر زړه د غمو شپول چاپیر کړ اور پرې بل او مځکه پر تنګه شوه د کور له انګړ نه یې د لرګوتبرچه راواخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت ، په داسې حال کې چې تبرچه یې د پټو لاندې نیولې وه د ماجد پر ځای د لاری په سر کېناست او سترګې یې د کوڅې په بل سر میخ شوې.
جبارخان د دوو نوکرانو سره چې توپکان یې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه درزا وار په وار ډېربده.
جبار خان د تل په شان د تاوده روغبړ تمه لرله او په ډېر کبر او غرور ګام په ګام د نسیم اکا خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کې د غچ او کسات لمبې بلې وې او زړه یې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چې غبرګ لاسونه یې بې اختیاره پورته شول او بیا هم دویم وار....
درېیم ګذار یې لا نه وو کړی چې د څو ډزو سره پر مځکه ولوېد.

ketabton.com - The Digital Library

وروستیو سلګیو کې یې کومه خبره چې له خولې وته هغه یو ازي دا وه:
نا نا نا....زززز.....ی ی ی
د ډزو په اوربدود کورونو نه بیا واړه او زاړه راووتله چې څه خبره ده.
نازی چې د ناپایه آرمانو په خیال کې ډوبه وه یو ماشوم د مازیګري لمر د وروستیو پلوشو سره دا خبرورو، دا خبره پر نازي د تندر په شان ولوېد، له وارختایي نه د واده په جوړه او ګانو کې په لوڅ سر او پښو په ځغاسته ځان دغچ میدان ته ورساوه د پلار په مړي یې ځان واچاوه خو ژر یې سر راپورته کړ تبرچه یې له مځکي پورته کړله او دا وخت یې د یوې ربستني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

ketabton.com - The Digital Library

غولپدلی

«جماله ډګروال ته ډغ که !» په ډغ سره یو زوړ سړی ، چې ډېره او بریت یې پاک خړیلی وه ملا یې پر کمر بند ټینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه ببله سونه او حرکته د یوې ښځې چې غټ تونې شوی و ښښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چپچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

ښځې کڅوړه په لاس کې ورکړه...

ډګروال لکه چې ګونګ وی ببله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنې یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس اومګا ساعت ته چې شل کاله مخکی یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنګ وهلی وو ته ځیر ځیر وکتل ، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل ، ځان سره وبونګښده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کې کیناست ، چې لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښو نه وچپچل او وروریې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وارد غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خوهندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته ښځو سره په زوره خبرې کول ،ماشومان په چپلاغه وهل او حیواناتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچپچل.

په دې توګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ اوله خندا به وموسېدی او کله کله بیا کټ کټ په خندا شو او ځینې وختونه به پرک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاو خوا خلکو نه به یې ښنه وغوښتله،نن بیا ور په یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راورسیدل او څه خوږ ژوند یې درلود . خو میرمن یې کرار کرار د کومې یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

ketabton.com - The Digital Library

یې په منګولې کې ونیوی، تنګ یې کړ او نوکر یې کړ پر خپل حالت یې ژړا ورغله ویې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه یې ښښنه وغوښتله.
ډګروال ټول عمر په دې هیله چې وطن به جوړ شې او دی به بیا د کورنې اختیار تر لاسه کړی ، به کرار کرار سره خپلې سترګې خپله ړندې ، خپل غوږونه خپله کانړه او خپله ژبه خپله ګونګی کړه...
اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځی او راځی ، د لست مطابق سودا رانیسی. کور ته د رسیدو سره سم هغه ببله کومې خبرې پر میز ایږدی ، خو بله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وی
ډګروال ببله کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پیسو سره اخلې او د تل په شان ببله ستړیا د بس تم ځای ته ځی...
نن بیا د دو یمی سودا اخیستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرویس په پلمه پر یوه څوکی کیناست او د موټرانو د تیریدو راتیریدو په نند اره شو او لکه تل د چورت اخیستلو او خوږو چورتونو په خاطر یې د ببرو قطی پر سر پورته کړه.
عسکر عسکری سلام ورته وکړاو دروسی جیپ موټر دروازه یې ورته پرانیستله ، او د ده امر ته منتظر وو..
میرمن یې د کور په وره کې ورته منتظره وه ببله ده یې ډوډی نه خوړله...
دا ټولو کارو خوند ورکړ له سترګو یې د خوشالی ړنی ړنی اوښکې توې شوی خو د سوچو نو مزی یې د یوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترګې یې وموښلې ، ښه ځیر شو د میرمنی موټر یې پر سړک ولاړ وو او ډیره په غوسه وه ښکنځل بدو رد یې ویل په غوسه یې سودا تړې واخیستله د موټر په شا کې یې کښنودله. یو وار یې بیا ډګروال ته بد بد وکتل او غاښونه یې ورته وچپچل.
ډګروال لکه چې زبون یې ترڼ شوی وی هیڅ ونه ویل چې هغه ولاړه ، سترګې یې د ښخوا هاخوا ولغړولې او و رو یې له ځانه سره وویل:
ته وده چې وطن یو وار کرارشی بیا به سره ګورو !
ډګروال یو سوړ اسویلی وکیښ او د کور خوا ته په پښو کرا رکرار رهی شو.

ketabton.com - The Digital Library

کور کې د خندا ږغونه وه ډګروال چې ډیر وږی شوی وو پخلنځی ته ولاړ نښه بوی پرې ولګېده خولې یې اوبه وکړې د یخوا هاخوا وګرځیده په دیګو نو کې یې څه ونه موندله د یخچال نه یې یوه د سبو قطۍ راواخېسته د پخلنځی ګړۍ ته یې وکتل هغه هم لکه نورو ګړیو ثانیه ګړۍ نه درلود بیا یې خپلې اومګاګړۍ ته وکتل غوږ ته یې ونیوی خوشاله شو او اومید ورته پیدا شو چې تر اوسه کار کوی. خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزید او په چرتونو کې لاهو شو

. د اولادو سره وطن ته روان وو...

خو د و ره ټکولو له چرتونو راویست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورټکوی. پولیس وو ډګروال یې د لاسه ونیوه له ځانه سره یې بوت ډګروال یې یو لیرې ځای ته چې د ټولنیزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته یې یوه کوشنی کوټه ورو ښودله.

هلته هغه سپین ږیری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلی وه.

ډګروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پریوت او له ځانه سر یې وویل:

ته وده چې وطن یووار کرار شی...

څه نوره حوصله کوم!

د دې ورځې وروسته ډګروال د ماشومانو ، ښځوو او کورنی حیواناتو ته عسکری غور سلام پیل کړ.

یوه شپه یې په رادیو کې واورېدل چې یو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وو نود غله د دعوا په اساس محاکمی دوکاندار دړې میاښتی بندی کړ ځکه هغه ښځه د محاکمی له امره غل د پولیسو تر راتګه په تشتاب کې بندی کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړیږی...

په اوریدو سره ډګروال غلو ته هم عسکری سلام کول پیل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته یې غوږ عسکری سلام کاوه

څو ورځې وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانینه ورساوه او لاسونه یې هم وروتړله چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

ketabton.com - The Digital Library

له یوې میاشتی وروسته یې نن مشره لور د تور بای فرښد سره د مور په پوټه دیدن ته راغله چې خپل پلار وویني.
ډګروال د لومړی ځل لپاره یو ازی د لور د بای فرښد په لیدو ړنې ړنې اوښکې لکه باران توی کړی او ببله دی چې څه ووایي خپلې کوټې ته ستون شو.
د لاس ساعت یې چې له اوله زنګ وهلی وو خو ده سوچ کاوه چې کار کوی او ځان یې غولوی ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونیوی بیا یې تر سترګو تیر کړ به نهیلۍ یې د روجایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د بالښت لاندی یې کښښود او په خندا شو او په زوره زوره یې وویل:دا کم بخت هم مړ شو
او په ژړا یې ویل:
کله به دا وطن جور شی؟

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English